NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

47. ÉVFOLYAM 11. SZÁM | 2008. NOVEMBER | ÁRA: 280 Ft

Major Tibor:

A HŐSÖK SÍRJAI KÖTELEZNEK

– Imádság elesett bajtársainkért –

URUNK, ki láttad őket akkor az utcai sortüzek előtt, s a tűzzel telt ég alatt Te láttad szívüket is, és tudsz és lemérsz mindent, ami első eszméléseik óta megtöltötte e fiatal szívek poharát. Ismered lelkük minden zeg-zugát és mindazt, ami gyermekkoruk óta történt velük addig a pillanatig, amikor a nemzet életéért mentek rohamra és önként odaadták életüket övéikért, minden magyarért. Ezeknek a pillanatoknak a magaslatán bizonyára mind tudták, hogy meg kell halniuk. De a nemzet életének és lelkének a szabadsága drágább volt nekik, mint a saját életük. Kérünk, vedd a Te örök fényességedbe őket éppen ezekért a pillanatokért, amelyekben oly dicső önzetlenséggel meghozták életük legnagyobb áldozatát.

URUNK, bűnbánó szívvel járulunk Eléd, és fogadjuk, hogy továbbra is méltóak maradunk szabadságharcos bajtársainknak erre az életáldozatára.

URUNK, add nekünk kegyelmedet, hogy mindnyájunknak, akik élve maradhattunk, az ő életáldozatuk szellemében tovább harcolhassunk a Nemzeti Forradalom és Szabadságharc vérrel szentelt zászlója alatt a Kárpát-Duna Nagyhaza magyar életterének, a szabad, független, nemzetiszocialista Magyarországnak a feltámadásáért!

A Hungária Szabadságharcos Mozgalom tagjai

A szabadságharcosok sírjai köteleznek! Köteleznek és arra intenek, hogy ne adjunk el semmit nemzeti jogainkból, magyar becsületünkből s abból a nemzeti magatartásból, amelyet a Don hősei, Budavár védői és a szabadságharc ifjú küzdői tanúsítottak. A hatalmi politikának mindazokat az eszközeit, amelyek alkalmazására csak a terroron alapuló totalitárius kormányrendszer képes, alattomosan, szószegéssel és hazugsággal bevetették, hogy leverjék a magyar népet és elnyomják szabadságvágyát. Ezt az eddig legvéresebb és leginkább aljávaló eljárást a Szovjet intő jelnek szánta a csatlósállamok felé, amelynek népei igyekeztek megszabadulni Moszkva korlátlan főhatalmától.

A magyar szabadságharc bebizonyította, hogy egy egész nép felkelése még a legkorszerűbb katonai hatalmi eszközöknek is határt szab, ha ezt a népet a szó szoros értelmében halálmegvető elszántság lelkesíti. De bizonyította azt is, hogy a Nyugat most is cserbenhagyta, mint a történelem folyamán annyiszor. Ebből adódott a csalódás, neheztelés, sőt a harag a Nyugattal szemben.

Egy nép szabad akart lenni, szabad a természetjog alapján, amelyhez jussa van és amelyet oly sokáig gúzsba kötöttek. Amíg azonban Budapesten, a Duna mentén vagy a Bakony-erdőben férfiak, nők és gyermekek meghaltak a szabadságért és Európáért, az izraeli zsidók begyújtották motorjaikat és lehengerelték a fiatal és rosszul felszerelt egyiptomi hadsereg előőrseit és állásait. Soha még nem-kommunista állam nem választott szerencsétlenebb és veszélyesebb időpontot egy háborús akcióra. Izrael kivárta azt az időpontot, amikor a világ figyelmét lekötötte Magyarország és az Egyesült Államok ütőerejét megbénította az elnökválasztás. A közös brit-francia támadás egy csapásra végett vetett annak a bizonytalanságnak, amely homályba borította a szuezi akciót. *Európa rémülten döbbent arra, hogy Európa legfőbb képviselőinek, Angliának és Franciaországnak fontosabb volt Szuez, mint a magyar nép szabadságküzdelme. A nyugat nagy demokratái cserben* hagyták népünket, az éter hullámain át küldözgetett bátorságuk ezekben a napokban csődbe jutott, szavahihetőségük aljas hazugságnak bizonyult, elárulták népünk szabadságharcát, mert tűrték, hogy a bolsevizmus hordái egy ezeréves keresztény nemzetet letaroljanak és a magyar szabadságharcot vérbe fojtsák.

Nem vitás, hogy a támadó háborúnak a főbűnöse Izrael és még inkább: az ENSZ, amely hamis ürügyekkel, jelszavakkal, főként az amerikai fődelegátus, Goldberg ügyködésével elérte a közel-keleti háború kirobbanását.

El kell ismerni, hogy a zsidó világterv zseniális volt. Először kivonni az ENSZ csapatait az Akabai-öböl tájékáról, aztán belecsalni Egyiptomot a mozgósításba, az araboknak megígérni a szovjet támogatást, a zsidóknak az amerikai hadisegítséget, majd pedig egyedül Moyse Dayan katonáira bízni, hogy a közel-keleti kérdést intézzék el úgy, ahogy az a cionista világhódítóknak a legtetszőbb: háborúval.

A háború sorsa eldőlt az első pillanatban, bizonyítván egyben a kelet-nyugat által rendszeresített igazságot is, hogy mindig a támadónak van igaza és a támadó háborút csak akkor ítélik el, ha az – nem sikerült. A győztes támadónak igaza van, a legyőzöttnek soha. *1956-ban Magyarországon is Hruscsov páncélosainak volt igazuk.* A Szovjetuniónak sikerült az arab „szövetségeseit" beugratni a háborúba, és amikor a zsidók elérték első sikereiket, gyáván, rútul és a Szovjetuniótól megszokott becstelenséggel magára hagyta őket, épp úgy, mint *az USA a magyar szabadságharcot.*

Az úgynevezett „villámháborút" csak részben az izraeli katonák nyerték meg, inkább Izrael ősi, titkos fegyverei: a világsajtó jerikói kürtjei. Ez a világsajtó a Sulzbergerek, Goldbergek és egyéb bergerek száz százalékos parancsuralma alatt áll és gondoskodott róla, hogy a világközvéleményhez címzett világostobaság előre Nasszert bélyegezze támadóvá, holott a kétségtelen támadó Izrael volt. *A világterroristák soha világosabban nem adták tudomásul, hogy az Egyesült Államok elnöke a zsidó uralom alatt aligha lehet más, mint a zsidóság bábja, mert léte, politikai irányzata kizárólag attól a zsidóságtól függ, amelynek befogadását oly hevesen ellenezte Benjamin Franklin és Jefferson.*

1945 óta a Szovjetunió összeomlásáig Közép-Európában két nem változó történelmi tényező volt. Az egyik, hogy a Szovjetunió idegen szellemű diktatúrát kényszerített az itt élő népekre, a másik pedig az, hogy ezek a népek egyaránt szabadulni akartak a szovjet megszállástól és a kommunista diktatúrától. E folyamat legin- ▶

DR. GOEBBELS ÜZENETE A MAGYARSÁGNAK KARÁCSONY KÖZELEDTÉVEL

3. oldal

▶ kább kimagasló példát, erőt és ihletet nyújtó állomása *1956-ban Magyarország volt.* Elmúlhatatlan érvénnyel, visszavonhatatlan következményekkel. Idézzük a világ lelkiismeretének mondott *nagy spanyol republikánus, Salvador de Madariaga tanúvallomását 1956-ról: „A magyar szabadságharc hősei és áldozatai vérükkel írták meg a szabadság abszolút értékének nagy igazságát. Ezek a fiúk és lányok megismerték a szabadságot, s amikor az a szívükből kifakadt, készek voltak harcolni és meghalni érte. Harcoltak és meghaltak a szabadság szellemééért – és örök életű tanúságot tettek Európa mellett.”*

Tény az, hogy – *Nyisztor Zoltán* szavaival élve – az erőszakkal bolsevizált Kelet-Európa, ha itt-ott az elégedetlenség és az elfojtott szabadságvágy emelgette is fejét, már beletörődött volt sorsába és az időtől vagy a Gondviselés hatalmától várta a megváltást. Egyedül a magyar nép mert felkelni a bolsevizmus megmentésére siető szovjet-orosz páncélosok ellen. A világ népei ezt látták meg az 56-os eseményekben: az első lángot fellobbanni a vasfüggöny mögött. Az első spontán kísérletet az erőszak megdöntésére. Ifjak, gyakran gyermekek szálltak szembe egy világhatalom tankjaival.

A forradalom igazi gócpontjai a *Munkástanácsok* voltak, amelyek a fővárosban és a vidéken a közélet minden síkján hallatlan gyorsan jöttek létre és amelyekben a nemzeti politikai ellenállás még hosszú heteken keresztül, még a második szovjet beavatkozás után is hősi módon tartotta magát. A *Munkástanácsok,* amelyek az úgynevezett szocialista demokrácia, a munkás önrendelkezési jog letéteményese lettek, a nemzeti követelések, a nemzeti önrendelkezési jog legbátrabb és legharcosabb képviselői voltak.

„A Munkástanács mint a pecsét hitelesítette a forradalmat” vallotta a kommunisták börtönében és vallja ma is Rácz Sándor, a Nagy-Budapesti Központi Munkástanács elnöke.

Eisenhower a szabadság szimbólumának nevezte a magyar fővárost, de negyvennyolc óra múltán már Belgrádon át táviratot küldött Moszkvába és *szabad kezet adott a Kremlnek a magyar szabadságharc leverésére.* Nem véletlen és nem tévítélet következménye volt, hogy november 4-én hajnalban a szovjet csapatok megkezdték Magyarország megszállását.

A Congressional Record 1960. augusztus 31-i számában olvasható az amerikai külügyminisztériumnak Tito kommunista diktátorhoz küldött távirata szövegében, hogy *„Az Egyesült Államok kormánya a Szovjetunió határain keletkezett olyan kormányokkal, amelyek nem tanúsítanak barátságos magatartást a Szovjetunióval szemben, elutasító álláspontot foglal el.”* Titonak negyvenhét óra elegendő volt arra, hogy az árulásnak ezt az aljas üzenetét közölje a Kreml elöljáróival.

Az egész világ ismeri a következményeit annak, hogy mit jelentett ez a szégyenteljes jeladás a támadásra. *Ezt az árulást Magyarország szabadsága ellen azonban épp úgy nem vizsgálták felül, mint azt az ördögi cselekvést sem, amely megakadályozta a nemzeti szabadságharcunk katonai támogatását, a Franco vezette Spanyolország Kék Hadosztályának katonai segítségét. Miért akadályozták meg, hogy Spanyolország a „szabad” nyugat-európai országok légterét és repülőtereit használja.* Amikor minden nép és nemzet, amely a szabadságért s a nemzeti és örök emberi ideálokért való küzdelmet értékeli, Spanyolország szívvel és lélekkel a magyar forradalmi szabadságharcosok mellé állt.

Budapesten 1956. november 1-én, a Kerepesi-temetőben új parcellát nyitottak meg. Ebben a kicsi hősi temetőben legalább ezer 9-14 éves magyar gyerek nyugszik, akik a világtörténelem leginkább hősi küzdelmében adták életüket a világ szabadságáért. Apró gyerekek nyugszanak itt, akik piros-fehér-zöld zászlóval, puszta kézzel, benzines „Molotov-koktéllal” támadtak rá a világzsarnokság mozgó acélváraira. *Milyen sötétbe láthattak, milyen rettentő jövendőbe nézhettek, hogy úgy látták: jobb a halál is, mint az az élet, amely reájuk várna Szovjet-Magyarországon.*

A magyar nép nem tudta elfelejteni, hogy 1945-ben a szovjet állatember rakta kezére a rabláncot, nem tudta elfelejteni a hódítók gaztetteit. Rendelkezésükre állt minden eszköz, ami egy leigázott, elnyomott országban lehetséges. De a janicsárnevelés elhintett magvai éppen ott nem találtak talajra, ahol arra a legjobban számítottak, az ifjúságnál. *Az őseink vére öntözte szent humusz nem termett gazokat.*

1956 októberében a vezetőrétegtől megfosztott, de történelme folyamán ennyire még soha nem egységes, a rabiga ellen fellázadó magyarság lelke, zászlóvivője – az *öntudatlanul nemzetiszocialista eszméket valló ifjúság lett.* Akad-e még valaki a kultúrnemzetek tagjainak sorában, aki ne ismerné fel az 1944-es és az 1956-os *magyar megmozdulás döbbenetes hasonlóságát, sőt azonosságát?*

Akad-e épeszű ember, akinek magyarázni kelljen, hogy *1956-ban ugyanaz a nép vívta ki a világtörténelem leghősibb, legelszántabb és legvéresebb szabadságharcát, amely nép 1944-ben a felére csökkent Hazája területén határozott és történelmi érettséggel markolta meg még jobban fegyverét, és golyózta ki maga körül az árulókat még akkor is, ha közéjük tartozott az ország negyedszázadon át teljhatalmú ura, kormányzója, sőt hadura: s amely nép egyedüli volt a második világháború bolsevista-ellenes csatasorában, amely nem kapitulált!*

1956 hősi népét csak százszoros túlerő győzhette le fizikailag, mert az erkölcsi győzelem elvitathatatlanul a magyarságé… *Az, hogy az 1944-es pesti gyermekek tizenkét év alatt férfiakká nőttek és helyüket 56-ban újabb rövidnadrágosok vették át? Hogy 1944-ben Szent László nyilaskeresztjének jegyében álltak talpra, 1956-ban pedig „Kossuth-címert” lengetett az októberi szél. Hogy akkor 1944-ben a páncélököl dívott, most meg a Molotov-koktél.*

És vajon értik, megértik-e mindezt a világ „politikusai”, a katonák, akik lábhoz tett fegyverrel álltak, a Pilátusok, akik a magyar vértől mosták kezeiket, megértik-e az államférfiak, akik szabadságról beszéltek, miközben seregeket küldtek népek elnyomására, és bombákkal akarták terjeszteni az úgynevezett „nyugati humanizmust”. *Egy kis sovinizmussal, egy kis magyar önálltatással azt mondhatjuk, hogy mindez a mi szikrázó magyar vérünk, mindez a mi különb, nagyszerűbb turáni fajtánk égre szárnyaló dicső nagysága. De a szabadságharcos-temető gyermeksír parcellája* előtt mély alázattal mondjunk el többet is, nagyobbat is: ez az emberi sors legmélyebb és legsötétebb értelme. Ez az egész emberiség legnagyobb tragédiája.

Kelet nem tudott kenyeret adni és Nyugat nem tudott eszmét gyújtani. 1945-ben Nyugat húzatta bitófára saját eszményeit és irtotta ki a hősi szellemet. Magyarországon hősök voltak még, de Nyugaton csak megrémült demokraták akadtak, akik fegyver helyett nem tudtak egyebet küldeni, mint szép szavakat, részvétnyilatkozatokat és – vérplazmát. Ez azonban nem a szabadságért hullott vér volt már. Nem állt mögötte a lélek. Ez csak egy rothadt, eszménytelen materialista világ vérszerű anyaga volt. Könyöradomány a kivérzett koldusnak, amely – magára maradt.

Sokan mondják és vallják – 62 esztendő után is – hogy a magyar tragédia csak azért teljesedett be, mert hiányzott az a több mint 200 hadosztály, amely 1941. június 22-én elindult a Szovjetunió megsemmisítésére. Nem ezek a hadosztályok hiányoztak, hanem a *lélek,* amely mögöttük járt. Az eszme hiányzott, az idealizmus! A nyugati morál hiányzott, amelynek eltörték a gerincét, amelyet összebombáztak, internálótáborokba zártak, nyugati segítséggel akasztófára húztak, hogy amikor 1956-ban le lehetett volna számolni a világ gyilkosával, akkor ne maradjon más, mint – a nyugati demokratikus impotencia.

A szabadságharcosok sírjai köteleznek. A keserűség óráin suttoghatják a szelek, hogy magukra hagyottan haltak meg a hősök. A világhelyzet figyelmeztethet olykor *Széchenyi István* komor felismerésére, hogy *„egyedül vagyunk”.* De éppen a magyar egyedülvalóság int arra, hogy csak magunkban bízhatunk. Ez a gyengeségünk, a tragédiánk, de az erőnk, a jobboldali, nemzeti egységünk parancsa is. Valljuk meg már egyszer a csillagoknak, minden magyarnak határon innen és túl, hogy *egyek vagyunk* valamennyien. *Egy ez a két nemzedék, amely 1944-45-ben ugyanolyan antibolsevista hősiséggel rohamozta a Szovjet páncélosait, mint amilyen világot megrázó heroizmussal rohamoztak ugyanezekre a szovjet tankokra az 1956-os szabadságharcosok.*

Egyek vagyunk! Együvé tartozunk. Apák és fiúk egyazon hitét valljuk: Két nemzedék vagyunk! *De ugyanaz az Örök Magyarország.* S ha így tudjuk élni a ránk kiszabott magyar sorsot, *akkor egyszer a szelek nem könnyet harmatoznak, hanem örömet harsonáznak a neves és névtelen, virágtalan gyermektemetők fölött s hirdetik a jövőnek: „Mégsem volt hiábavaló!”*

Tudós-Takács János:

NOVEMBERI ÁRULÁSOK

Az ép erkölcsi érzék mindenkor és mindenhol visszataszítónak érzékelte a hűtlenséget, az árulást, de kétszeresen visszataszító a saját Nemzet, a saját Haza elárulása olyankor, amikor az a Nemzet, az a Haza élethalálharcát vívja. A XX. század folyamán három ilyen árulás történt Magyarország ellen: az első világháború végén, 1918 novemberében Károlyi Mihály, a második világháború alatt, 1944 novemberében Bajcsy-Zsilinszky Endre és 1956 novemberében, világtörténelmi jelentőségű forradalmunk és szabadságharcunk alatt Kádár János árulása.

1918. október 31-én, Károlyi kormánya hivatalba lépésének első huszonnégy órájában felajánlotta az antanthatalmaknak az azonnali fegyverletételt, de erre a lépésre nem hatalmazta fel a Magyar Országgyűlés a magyar alkotmánynak megfelelően. Tehát ez a felajánlkozás önkényes, törvénytelen lépés volt. Ám Károlyi ajánlatát az Osztrák–Magyar Hadsereg közös Főparancsnoksága nem továbbította. Elzárta Magyarországot a győztes hatalmakkal való érintkezéstől, szétszakította a telefonvonalakat, és Weber tábornokot bízta meg, hogy Diazzal, az Olasz Hadsereg Főparancsnokával a Monarchia nevében tárgyaljon. Páduában november 3-án írták alá a fegyverszüneti egyezményt, amelyben Bácskának idegen megszállásáról még nem volt szó.

Károlyi Mihály memorandumban tiltakozott a páduai – Magyarország számára még viszonylag kedvező – fegyverszünet ellen, mert szerinte „a független Magyarország nevében senki másnak nincs joga tárgyalni, mint a magyar nép követeinek”. Bár senki sem adott neki megbízást a fegyverszüneti tárgyalásra, önmagát és kormányát Károlyi Mihály „a magyar nép követeinek” nevezte.

A memorandum szövege gyalázatos volt. Hasonló okmányt korábban a saját országáról nem írt senki soha. Vádat emeltek a magyar nép ellen: „Elnyomtuk a nemzetiségeket, zsarnokai voltunk a szabadságnak” – állt a memorandumban többek között, amelyben Károlyi felkínálta a Bácskát az Antantnak.

Károlyit és küldöttségét november 7-én Belgrádban Franchet d'Esperay francia tábornok fogadta.

A francia tábornok Szalonikiből érkezett repülőgépen Belgrádba a találkozásra. Díszőrséget állított a szállása elé. Díszbe öltözött, mellére tűzte összes kitüntetését, és így fogadta azokat, akikről azt hitte, hogy Magyarország küldöttei. Ám Károlyi Mihály és társai sportsapkával, térdnadrágban jelentek meg, mintha futballmeccsre mentek volna. A tábornok meglepetten mérte végig a társaságot. Hideg és lenéző lett. Kezet nem adott senkinek. Kezdetben megütközéssel, majd ironikusan hallgatta végig Károlyi tökéletlen beszédét. Miután átvette a Magyarországot vádoló memorandumot, amelynek Jászi Oszkár volt a szerzője, a lámpa fénykörébe állította a küldöttséget és figyelmesen megnézte egyiket a másik után. Hatvanyra nézett, majd Jászira pillantott, azután Károlyira, majd ezt kérdezte: „Vous étes Juiff?” (Maguk zsidók?)

Leplezetlen ellenszenv tükröződött az arcán, amikor Károlyi a forradalmi vívmányok képviselőiként bemutatta neki a munkás- és katonatanács két küldöttét. A katonatanács küldöttének, Csernyák századosnak kérdőn mutatott a gallérjára, amelyről hiányzott a rangjelzés. „Önök idáig süllyedtek?” – kérdezte megvetően.

A normandiai nemes francia tábornok így válaszolt a memorandumra:

„A magyarok együtt harcoltak a németekkel, együtt fognak meglakolni és fizetni… Magyarország ellenségei a csehek, szlovákok, románok, délszlávok. Csak intenem kell nekik, és maguk elpusztulnak.”

Majd a fegyverszüneti feltételek következtek. Azaz nem feltételek, hanem bosszútól és gyűlölettől lihegő parancsok, amelyeket a fegyveres haderő vezére megvetően diktál a fegyvertelen állam nevében odatolakodó öndelegátusoknak. Oda kell adni a Szamostól a Maros-Tisza vonalig, a Dunától a horvát-szlavón határig az ellenségnek, ami ezer év óta a miénk. Tizennyolc ökölcsapás egy nemzet arcán.

Ezután a francia tábornok gőgösen hátravetette a fejét, sarkon fordult és otthagyta őket. Elment ebédelni a tisztjeivel anélkül, hogy meghívta volna a magyar küldöttséget.

Huszonhat évvel később, 1944 novemberében Bajcsy-Zsilinszky Endre, aki Szálasi Ferenc Nemzetvezető személyes közbenjárására néhány héttel korábban szabadult ki a Gestapo fogságából, levelet küldött megbízottja által a frontvonalon keresztül Malinovszkij marsallnak, a Magyarország földjén a Magyar Hadsereg ellen harcoló 2. Ukrán Front parancsnokának, amelyben felajánlotta az együttműködését a Vörös Hadsereggel. Kijelentette, hogy a „Magyar Nemzeti Felszabadító Bizottság” nevében nem ismeri el törvényesnek a Szálasi-kormányt, Horthy Miklóst tekinti továbbra is államfőnek, és a volt kormányzó küldöttei által aláírt előzetes fegyverszüneti egyezményt tartja kötelezőnek Magyarország részére. Együttműködése jeléül mellékeli Budapest védelmi tervét, amelyet „Bizottsága” katonai szárnyától, Kiss János altábornagy révén szerzett meg.

Amikor egy ország a saját fennmaradásáért vívja a hősi harcát, amikor egyúttal az európai kultúrát és civilizációt is védi, akkor tárgyalásba bocsátkozni a bolsevista Szovjetunió vandál pusztításokat végző, a magyar nők százezreit megerőszakoló és sokszor halálba kergető hordáinak egyik parancsnokával – ez olyan bűncselekmény, amelyért a történelemben mindig halálbüntetés járt. Nem csoda tehát, hogy miután Bajcsy-Zsilinszky Endrének és társainak árulása a magyar hatóságok tudomására jutott, 1944. december 24-én az akasztófán fejezte be földi életét.

Tizenkét évvel később, 1956. november 2-án Kádár János, Nagy Imre kormányának minisztere Münnich Ferenc rábeszélésére és társaságában besétált a budapesti szovjet követségre. Onnan repülőgépen Moszkvába vitték, ahol a szovjet vezetők szabályosan megzsarolták: közölték vele, hogy a Magyarország ellen a közeli napokban esedékes szovjet katonai intervencióval egyidejűleg neki kell kormányt alakítania Nagy Imre utódaként, neki kell eljátszania a Szovjet magyarországi helytartójának szerepét és levezényelnie a forradalom megbosszulását, neki kell restaurálni a bukott kommunista rendszert Magyarországon. Ha erre nem hajlandó, nyilvánosságra hozzák, hogy ő volt az, aki Rákosi utasítására 1949-ben tőrbe csalta és hamis ígéretekkel hamis vallomásra bírta és így akasztófára juttatta barátját és elvtársát, Rajk Lászlót. Sejtetni engedték, hogy ha nem működik együtt a moszkvai rezsimmel, ennek még súlyosabb következményei is lehetnek…

Kádár János 1956. november 2-án is pontosan olyan bábnak bizonyult, amilyen egész életében volt. Ész nélkül engedett a zsarolásnak. 1956. november 4-én szovjet parancsra megalakította a „Forradalmi Munkás-Paraszt Kormányt”, majd akasztófára juttatta 1958. június 16-án Nagy Imrét és társait, valamint az 1956-ot követő évek során meggyilkoltatott többszáz magyart. Uralmának 32 éve alatt tízezreket fosztott meg a szabadságától. Kádár orvosai hatmillió magyar magzatot gyilkoltak meg abortuszok során, és Kádár „értelmisége” tízmillió magyar erkölcsi lezüllesztését kísérelte meg irodalmi és „művészi” alkotásai segítségével…

Kádár Jánost 1956 novemberében Moszkvában mélyen megvetették kommunista elvtársai. Nem hívták meg ebédre a Kremlben, hanem egy moszkvai önkiszolgáló étteremben kellett étkeznie…

Károlyi Mihály és Kádár János árulása során is igazolódott az évezredes tapasztalat: az árulót ketten vetik meg: a saját népe és az ellenség (mint ahogy az ellentéte is igaz: a hőst ketten tisztelik: a saját népe és az ellenség).

Bajcsy-Zsilinszky Endre itt, a földi élete során elnyerte méltó büntetését, Károlyi Mihály és Kádár János ágyban, párnák között, természetes halállal fejezték be dicstelen földi életüket. De az Örök Bíró ítéletét éppen úgy nem kerülhették el, mint ahogy mindenkinek meg kell jelennie halála pillanatában Isten ítélőszéke előtt…

A XX. század e három aláváló árulójával szemben ott állnak példaként az első és második világháború névtelen katonai hősei, a bolsevisták által kivégzett mártírjaink és az 1956-os forradalom és szabadságharc legendás, hősi pesti srácai. Számunkra valamennyien a hűség példaképei. Minden magyarnak szól Arany János intelme:

Hallottad a szót: „rendületlenül”?
Ábránd, hiúság, múló kegy, javak, –
Lenn a sikamló tér, nyomás felül,
Vész és gyalázat el ne rántsanak.
Oh, értsd meg a szót: árban és apályon
– Szirt a habok közt – hűséged megálljon!

Úgy legyen!

Mit üzenne Dr. Joseph Göbbels a magyar népnek Karácsony közeledtével

MAGYAROK, CSAK A ZSIDÓKTÓL VÁSÁROLJATOK!

Miért? Mert a zsidó olcsó, de rossz árut ad el, míg a magyar megkéri az árát annak, amit elad. Mert a zsidó becsap benneteket, míg a magyar tisztességesen és becsületesen szolgál ki titeket. Mert a zsidótól mindenfajta limlomot megvehettek, de a magyar többnyire csak minőségi árut ad el nektek.

A zsidó a vértestvéretek, a magyar viszont népetek ellensége. A zsidó orcája verejtékével robotol nektek, a magyar lusta semmirekellő. A zsidó mellettetek állt a Párt és az ÁVO soraiban negyven évig, és kockáztatta életét Magyarország hírnevéért és nagyságáért, de a magyar bujkált a hátsó vonalban és élvezte a szocializmus áldásait. A zsidó meghalt, hogy Magyarország élhessen. Hol találtok egy zsidót, aki a háborúban, az 56-os forradalomban és a módszerváltásban nem vesztette el mindenét, amije csak volt, és hol találtok egy magyart, aki nem gazdagodott meg és nem vált arrogánssá a szocializmusban és a módszerváltásban? Nemde igaz, hogy a magyar feszítette Jézust keresztre, és a zsidó változtatta realitássá a szeretetről szóló tanítását?

Vásárolj kizárólag zsidó áruházban! Mit számít nektek a kis magyar kereskedő? Menjen Izraelbe és árulja ott a portékáját. Mit akar nálatok, Magyarországon? Unjátok az örökös fecsegését a haldokló kis üzletekről. Milyen kényelmes és barátságos a zsidó áruházakban. Mindenfajta limlom elérhető. Az ilyen paloták megtalálhatók minden utcasarkon. Fényeik világítanak a sötét éjszakában, a karácsonyfák sziporkáznak a kirakatok ablakaiban, a karácsonyi angyal leszáll egy felhőből, a gyermekek nevetnek és tapsolnak, és a jóakaratú zsidó kereskedő vidáman összedörzsöli a kezét. Mit akartok azzal mondani, hogy a magyar is akar élni? Miért? Mit gondol, kicsoda ő? Járjon segély után, mint ti, többiek! Miért kell bizonyos magyaroknak ezt folyósítani, amikor jobban rendelkezik azzal, mint ti? Végül is ez a zsidók és cigányok előjoga Magyarországon. Miért van demokráciátok, ha abból nincs hasznuk a zsidóknak?

Csak Budapesten több száz kis üzlet fog csődbe menni a zsidó áruházak miatt ebben a karácsonyi szezonban. Még most is túl sok magyar van körülöttetek? Nyugalom, jövőre kevesebben lesznek! Magyarországon nem sok kell már ahhoz, hogy valaki csődbe menjen. Ennek így is kell lennie. Magyarország a zsidóké! Ezért harcoltak és véreztek apáitok. Erre a célra odaadjátok az utolsó fillléreteket is.

Díszítsétek fel a karácsonyfát! Cion leányai, örvendjetek! A jó magyarok kemény munkával keresett pénzből kovácsolják a láncaikat. A zsidó bankár arra fogja használni azokat, hogy örökös szolgaságba kényszerítse Magyarországot. Ki ne akarna segíteni a világzsidóságnak a nagy szeretetművében? Ha van nyakatok, miért hordtok igát? Menjetek, vegyetek fel még több kölcsönt, és vásároljatok a zsidóktól! Magyarország el lett adva újabb negyven évre. Ki ne akarna segíteni? Ki kérdezi meg, hogy a gyermekjáték a karácsonyfa alatt a zsidó Gerébtől lett-e vásárolva, vagy a magyar Molnártól? A zsidó meghízik a pénzből, amit ti adtok neki, a magyar éhezni fog. Mi közötök hozzá? Legyen fényesség a zsidók terein, legyen sötétség a magyarok utcáiban! Így akarja ezt a zsidók ura és pénzügyminisztere, Veres. A tulajdon lopás, amennyiben nem a zsidók tulajdonáról van szó. Egy fillért se a magyar parasztnak és a magyar kereskedőnek, mindent a banki, tőzsdei és áruházi szélhámosoknak!

A Karácsony a szeretet ünnepe. Miért ne lennétek kötelesek szeretni a szegény zsidót, sőt felhizlalni őt? Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnek benneteket! Hol nem volt ellenségetek a zsidó? Mikor nem gyűlölt, üldözött, rágalmazott és köpött le benneteket? Ki akarna olyan embertelen lenni, hogy azt követelje tőletek: olyan törvény szerint járjatok el vele szemben, amelyet ő alkalmaz rátok: szemet szemért, és fogat fogért?

A gyermek, akinek a születésnapját most fogjátok ünnepelni, szeretetet hozni jött a világra. De Krisztus, az ember azt tanította, hogy nem mindig elég a szeretet. Amikor látta a zsidó pénzváltókat a templomban, ostort ragadott és kiűzte őket.

Magyarok, csak zsidóktól vásároljatok! Hagyjátok néptársaitokat éhezni, és menjetek a zsidó áruházakba, mindenekelőtt karácsonyi időben. Minél nagyobb igazságtalanságot követtek el népetekkel szemben, annál gyorsabban jön el majd az a nap, amikor fellép egy ember, ostort ragad és kiűzi a pénzváltókat hazátok templomából.

Joseph Göbbels

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Robert Faurisson:

A „HOLOCAUST" VILÁGI VALLÁSA A FOGYASZTÓI TÁRSADALOM SZENNYES TERMÉKE

A „holocaust" vallása világi vallás: a laikus világhoz tartozik és ténylegesen rendelkezésére áll egy elrettentő erővel rendelkező világi hatalom. Vannak dogmái, parancsai, rendeletei, prófétái és főpapjai. Miként azt az egyik revizionista megjegyezte, férfi és női szentek köre tartozik hozzá: közöttük például Szent Anna (Frank), Szent Simon (Wiesenthal) és Szent Elie (Wiesel). Vannak szent helyei, szertartásai és zarándokai. Vannak szent (és hátborzongató) épületei és ereklyéi (szappandarabok, cipők, fogkefék stb. formájában). Vannak mártírjai, hősei, csodái és csodás túlélői (milliószámra), aranylegendája és vannak igazai. Auschwitz a Golgotája. Számára az Isten neve Jahve, aki választott népének védelmezője, és aki, ahogyan Dávid 120. zsoltára mondja (amelyet nemrég egy francia revizionista párizsi perén az ügyésznő Anne de Fontette idézett) megbünteti a „csalárd ajkakat" (esetleg rájuk küldi „a hatalom hegyes nyilát, boróka parazsával"). E vallás számára a Sátán neve Hitler, aki arra van ítélve, mint Jézus a Talmudban, hogy mindörökké forró ürülékben legyen. Ez a vallás nem ismer irgalmat, megbocsátást és kegyelmet, hanem csupán a bosszú kötelességét. Zsarolással és kényszerítéssel vagyonokat szerez. Jogot diktál a népeknek. A szíve Jeruzsálemben ver, a Jad Vasem emlékhelyen, azon a földön, amelyet elvettek a bennszülöttektől. Ez az emlékhely egy 26 láb magas fal menedékében található, amely azért épült, hogy védelmezze a népet, amely a Föld sója, amelynek tagjai a holocaust hitében társak, s amely egy olyan rendszer segítségével uralkodik a gojon, ami a militarizmus, a rasszizmus és a kolonianizmus ötvözetének színtiszta megnyilvánulása.

Teljesen új vallás, amelynek terjedése üstökösszerű

Noha az új vallás nagyrészt a zsidó vallás megtestesülése, mégis teljesen új és üstökösszerű terjedést, növekedést mutat. Igen gyakori, hogy egy egyetemes hatósugarú vallás eredete valamely távoli, homályos korszakra nyúlik vissza; ez a tény a vallási eszmékkel és intézményekkel foglalkozó történészek munkáját meglehetősen megnehezíti. Mindazonáltal az ilyen történészek számára szerencsés módon egy új vallás, a „holocaust" vallása mindössze fél évszázad (1945–2000) alatt a szemünk előtt, hirtelen jött létre, és csodálatos gyorsasággal fejlődött és terjedt el majdnem mindenüvé. Meghódította a Nyugatot, és ráerőltetni igyekszik magát a világ többi részére. Ezért minden kutatónak, aki érdeklődik a vallások születése, élete és halála, mint történelmi jelenség iránt, meg kell ragadnia a páratlanul reményteljes alkalmat, amelyet korunk kínál fel emez új vallás keletkezésének és felemelkedésének közvetlen tanulmányozására, majd fennmaradása esélyeinek és elmúlása lehetőségeinek számbavételére. A háború minden szakértőjének, aki egy eljövendő összecsapás jeleit figyeli, önmagával szembeni kötelessége lenne tanulmányozni egy vallásháborúhoz hasonló keresztes hadjárat veszélyét, mint olyanét, amelybe ez a hódító vallás belevihet minket.

Egy vallás, amely magában foglalja a fogyasztói társadalom jellegzetességeit

A fogyasztói társadalom általában nehézségeket okoz a vallásoknak és ideológiáknak, illetve veszélyezteti azokat. Az ipari termelés és a kereskedelmi tevékenység növekedése minden évben új igényeket és vágyakat hoz létre az emberek lelkében, valóságos konkrét vágyakat, és ezzel kisebbíti vágyainkat az abszolútum után, törekvéseinket valamely eszmény felé, ill. olyan tényezők irányában, amelyeket a vallások és ideológiák táplálnak bennünk. Ezen kívül a természettudományos gondolkodás fejlődése növeli az emberekben a kételyt a vallási történetek igazságával és azon ígéretekkel kapcsolatban, amelyeket a vallás ad nekik. Paradox módon egyedül a „holocaust" vallása virágzik napjainkban, úgyszólván mindenek felett uralkodva. Ez a vallás a benne nyíltan kételkedőket kiközösíti az emberiségből: „tagadóknak" nevezi őket, akik „revizionistának" mondják magukat.

Napjainkban a haza, a nacionalizmus vagy a faj eszméi, éppen úgy, mint a kommunizmus, sőt a szocializmus gondolatai válságban vannak, sőt útban a kimúlás felé. Ugyanígy válságban vannak a nyugati világ vallásai, közöttük a zsidó vallás is; míg másfelől, de kevésbé látványos módon, válságban vannak a nem-nyugati vallások is, amelyek szintén szembe kerültek a fogyasztói társadalom vonzóerejével. Bármit is gondoljon valaki, a mohamedán vallás sem kivétel: a bazár jobban vonzza a tömegeket, mint a mecset, és bizonyos olajban gazdag országokban a fogyasztói társadalom a maga legszélsőségesebb formájában egyre arcátlanabb kihívást jelent az iszlám által lefektetett életszabályokkal szemben.

Maga a római katolicizmus vérszegénységben szenved: Célin kifejezésével élve „vérszegény kereszténységgé" vált. Azon katolikusok közül, akikhez XVI. Benedek a szavait intézi, hányan hisznek még Szűz Mária szüzességében, Jézus csodáiban, a halottak testi feltámadásában, az örök életben, a mennyben, a tisztítóhelyben és a pokolban? A papok beszéde általában annak a kifejezésnek hangoztatására korlátozódik, hogy „Isten a szeretet". A protestáns vallások és a velük rokon szekták tanításaikat illetően felhígultak, végtelen a szekták és a felekezetek száma. A zsidó vallás azt tapasztalja, hogy tagjai egyre inkább vonakodnak megtartani a számos konkrét előírást és tiltást, elhagyják a zsinagógát és egyre nagyobb számban a zsidó közösségen kívül házasodnak.

De míg a nyugati hitek, illetve meggyőződések sokat veszítettek a lényegükből, a „holocaustban" való hit megerősödött; végül egy összekötő láncszemet, egy vallást hozott létre. A vallás az elfogadott etimológia szerint összekötő kapocs (a vallás latin neve, a religio rokon a 'religa' = 'megköt' szóval), amely lehetővé teszi, hogy a közösségek és nemzetek különálló csoportjai közös hitben osztozzanak. Napjainkban a keresztények és a zsidók összefogva, erőteljesen működnek együtt a holocaust hitének terjesztésében. Sőt az tapasztalható, hogy még az agnosztikusok és az ateisták is szép számban és lelkesen sorakoznak fel a „holocaust" zászlaja alá. Auschwitz mindenkit egyesít.

A tény az, hogy ez az új vallás, amely a fogyasztói társadalom gyors terjedésének korszakában keletkezett, annak minden ismertető jegyét magán viseli: élénkségével, ügyességével és találékonyságával rendelkezik. Kiaknázza a marketing és a kommunikáció forrásait. A soah-biznisz legsilányabb termékei egy olyan vallás másodlagos okozatai csupán, amely nem egyéb, mint színtiszta kitalálás. Egy adott történelmi valóság néhány morzsájából, olyan dolgokból, amelyek háborús időben végül is közhelyet jelentettek (az európai zsidók jó részének gettókba, illetve táborokba való internálásáról van szó), e vallás alapítói hatalmas történelemhamisítást hajtottak végre: az európai zsidók állítólagos megsemmisítésének, a gázkamrákkal állítólag felszerelt táboroknak és végül az állítólag hat millió zsidó áldozatnak együttes történelemhamisítását.

Egy vallás, amely – úgy látszik – megtalálta a megoldást a zsidókérdésre

Az évezredek során a zsidókat először általában jól fogadták azokban az országokban, ahová betették a lábukat. A későbbiekben azután elutasították őket, ami kiutasításukhoz vezetett, bár miután távoztak az egyik ajtón, felettébb gyakran visszatértek egy másikon. Európa különböző országaiban ez a jelenség többször is megjelent. A „zsidókérdés" különösen Oroszországban, Lengyelországban, Romániában, Ausztria-Magyarországon, Németországban és Franciaországban merült fel. A cionisták számára, akik hitsorsosaik között gyenge kisebbséget képeztek, a megoldás területi lehetett. A teendő az volt: az imperialista hatalmakkal összhangban találni egy területet, ahol a zsidó gyarmatosítók letelepedhetnek. Ez a kolónia elhelyezhető volt például Palesztinában, Madagaszkáron, Ugandában, Dél-Amerikában, Szibériában stb. Lengyelország és Franciaország a madagaszkári megoldást tűzte ki célul, míg a Szovjet Dél-Szibériában Birobidzsan székhellyel autonóm zsidó tartományt hozott létre. A nemzetiszocialista Németország tanulmányozta a zsidók palesztinai letelepítésének lehetőségét, de az elgondolás irreális természete és az a nagyon rossz távlat, ami együtt járna a palesztinok számára egy ilyen tervvel, 1937-től véget vetett a tervezgetésnek. A továbbiakban a Harmadik Birodalom egy zsidó kolóniát akart létrehozni Lengyelország egy részén (a niskoi zsidó rezervátumot Lublintól délre), majd 1940-ben komolyan megfontolták, hogy Madagaszkáron létesítenek egy zsidó kolóniát (ez volt a Madagaszkár-terv). Két évvel később – szorongatva attól, hogy háborút kell viselni a szárazföldön, a tengereken és a levegőben, felvállalva azt az egyre nyomasztóbb gondot, hogy a német városokat meg kell menteni a tűzvihartól, biztosítani kellett a német nép puszta életét, és egy nyersanyagokban nagyon szegény egész kontinens gazdasági életét működésben kell tartani – Hitler kancellár Hans-Heinrich Lammers-nek, a Birodalmi Kancellária vezetőjének jelenlétében tudatta környezetével, hogy elhatározta „a zsidókérdés megoldásának elhalasztását a háború utáni időkre." A zsidóknak, akik Németországban a háború alatt ellenséges népet alkottak, nagy részét deportálni és internálni kellett. A munkaképes zsidókat dolgoztatni kellett, a többieket koncentrációs és tranzit-táborokban elzárva kellett tartani. Hitler sohasem kívánta a zsidók tömeges kiirtását, és sohasem adott erre felhatalmazást. Hadbíróságai oly messzire mentek, hogy halálbüntetést rendeltek el, még szovjet területen is, az olyan katonák ellen, akiket bűnösnek találtak a zsidók elleni gyilkosságokban. A Német Állam a zsidókat illetően sohasem tervezett mást, mint „a zsidókérdés végső területi megoldását". Ortodox történészeink részéről ezért teljesen tisztességtelen dolog szüntelenül „a zsidókérdés végső megoldására" hivatkozni, és elhagyni szándékosan a „területi" jelzőt, ami nagyon fontos ebben az összefüggésben. A háború végéig Németország fenntartotta azt az ajánlatát, hogy átadja az internált zsidókat a nyugati szövetségeseknek, azzal a feltétellel, hogy ők például Nagy-Britanniában maradnak, és nem mennek Palesztinába „a nemes és vitéz" arab nép sérelmére. Semmi rendkívüli nem volt az európai zsidók sorsával kapcsolatban a háború általános poklában. Ez említést érdemelt volna a második világhá-

ború történetének nagy könyvében. Ezért teljesen jogos csodálkozni azon, hogy a zsidók sorsát ma e háború lényeges vonásának kell tekinteni. A háború után a „holocaust” vallásának hívei Palesztinában és a palesztin nép gyötrelmére találták meg – vagy úgy vélték, hogy megtalálták – a végleges területi megoldást a zsidókérdésre.

Egy vallás, amely előzetesen fel lett mérve marketing-szempontból

(Raul Hilberg visszavonulása)

Azt javaslom, hogy a szociológusok az új vallás történetéhez úgy álljanak hozzá, hogy vizsgálják meg azokat a rendkívül sokféle módszereket, amelyekkel ezt a „terméket” létrehozták, útjára bocsátották és eladták az 1945–2000 közötti időszakban. Így megállapíthatják a különbséget a kezdetben alkalmazott, többnyire otromba eljárások, és a csomagolás végső kifinomultsága között, amely korunk művészei (fondorlatos szakértői) által lett kidolgozva a „holocaust” mint kötelező és kóser tömegfogyasztási termék bemutatására.

Raul Hilberg, az első „holocaust”-történész, a kiirtási elmélet „pápája” 1961-ben tette közzé a „The Destruction of the European Jews” (Az európai zsidóság kiirtása”) című művének első változatát. Tudományos módon a következő tételt állította fel: Hitler parancsot adott a zsidók szervezett tömeges meggyilkolására. Hilberg mindent úgy értelmezett, mint valamiképpen e parancsból következőt. A portékának ez a bemutatása fiaskóval végződött. Mivel a revizionisták azt kérték, hogy látni szeretnék ezt a parancsot, Hilberg arra kényszerült, hogy beismerje: ilyen parancs sohasem létezett. Ugyanazok a revizionisták azt is kérték, hogy szeretnék látni a mágikus embergyilkoló gázkamrákat a maguk műszaki valóságában. 1982-től 1985-ig Hilberg arra kényszerült, hogy revízió alá vegye holocaust-termékének bemutatását. Ugyanennek a könyvnek „javított és végleges” kiadásában, 1985-ben, – ahelyett, hogy a szokásos, magabiztos álláspontra helyezkedett volna az olvasó-fogyasztóval szemben – mindenfajta csavaros frázissal le akarta szerelni fogyasztóját, hivatkozva a parapszichológiának, illetve a paranormalitásnak feltételezett hajlamára. Úgy adta elő az európai zsidók kiirtásának történetét, hogy nem hivatkozott sem Hitlernek, sem másnak a zsidók kiirtására vonatkozó parancsaira. Mindent egy olyan ördögi misztériummal magyarázott, amelynek hatására a német hivatalnokok spontán módon azt mondogatták egymásnak, hogy meg kell ölni a zsidókat az utolsó szálig. „Számtalan döntéshozó egyetlen szerteágazó bürokratikus mechanizmusban” vett részt a megsemmisítésre irányuló vállalkozásban. Tehát egyetlen „mechanizmus” erejénél fogva cselekedtek bármiféle „alapterv” nélkül (53. o.). Ezek a hivatalnokok „olyan atmoszférát teremtettek, amelyben a hivatalos, írásos parancs mint cselekvési mód elhagyható volt”.(54. o.). „A hivatalnokok alapvetően egyetértettek, és ez olyan döntéseket eredményezett, amelyek nem igényeltek parancsokat vagy magyarázatokat”. „Ez a lelkület, a közös megértés, összhang és szinkronizáció ügye volt.” „Semmilyen szervezet sem irányította vagy hangolta össze az egész folyamatot” (55. o.). Röviden: Hilberg szerint ez az összehangolt megsemmisítés valóban végbement, de nincs lehetőség annak konkrét dokumentumok segítségével végbemenő tényleges bizonyítására. Két évvel korábban, 1983 februárjában a New York-i Avery Fischer Hall-ban tartott konferencián ezt a különös, ködös tételt állította fel: „Ami 1941-ben kezdődött, nem előzetesen tervezett, és központilag semmilyen szervezet által sem megszervezett folyamat volt. Nem volt terv, és nem volt költségvetés a pusztító eszközökre. Azok egymást lépésről lépésre követték az időben. Nem annyira egy terv megvalósulása volt, hanem a szándékok hihetetlen találkozása, egy szerteágazó bürokrácia egyetértő olvasata folytán.” Összegezve: ez a hatalmas megsemmisítési terv a „náci” bürokrata géniusz telepátiája és ördögi működése folytán valósult meg. Azt mondhatjuk, hogy Hilberg így a történettudományt kabbalisztikává, illetve vallássá változtatta.

Serge és Beate Klarsfeld a maguk részéről az áltudománynak ugyanazon útján kívántak elindulni, amikor Jean-Claude Pressac éveken át a szennyes terméket áltudományos formában igyekezett eladni, de tudatára ébredve a csalásnak, 1995-ben teljesen megváltoztatta álláspontját és beismerte, hogy mindent összevéve, a „holocaust”-dosszié „megromlott” és csupán „a történelem szemetes kosarába” való – ezek az ő saját szavai voltak. Színe változásának hírét öt éven át titokban tartotta, és ezzel csak egy másik soahházaló, Valérie Igounet hosszú könyvének („A negácionizmus története Franciaországban”) végén állt elő vele (Seuil, 652. o.).

Egy vallás, amely végül felfedezte a korszerű értékesítési módszert

Azután a művészek léptek színre. Minthogy a termék gyanús lett, és a potenciális fogyasztók kérdéseket kezdtek feltenni, a „holocaust”-vallás vezetőinek egy teljesen más útra kellett térniük. Fel kellett adniuk a portéka megvédését látványosan tudományos érvekkel. Az ő megközelítésük határozottan „modern” lesz. Elhatározták, hogy csak a legkisebb készletet díszítik logikai érveléssel, és a komoly kutatást az érzelmekre hivatkozva, más szóval: művészettel helyettesítik. Ilyenek: a mozi, a színház, a történelmi regények, a show-k, a történelmi elbeszélés (egy beszámoló összeállításának, vagy egy „tanúskodás” megszerkesztésének kortárs mestersége), média-cirkusz, színpadias formatervezés a múzeumokban, nyilvános ceremóniák, zarándoklatok (hamis) maradványok tisztelete és hamis szimbólumok (szimbolikus gázkamrák, szimbolikus számok, szimbolikus tanúk), varázslások, zene. Az egész dolog össze van párosítva azokkal az összeválogatott módszerekkel, amelyek az embereket annak megvásárlására kényszerítik (a fenyegetés különböző fajtáit is beleértve). Steven Spielberg filmrendező az összekuszált, Földön kívüli fikciók szakértője a holocaust-filmek, valamint az 50 000 tanúvallomás szereposztásának vezető ösztönzőjévé vált. Annak érdekében, hogy hosszú távon jobban eladhassák a maguk szennyes termékét, áltörténészeink és valódi őszereseink az általános iskolában „polgárjogot” követeltek és kaptak, amelynek segítségével a „holocaust” témája iránti előszeretetet csepegtetik be a legfiatalabb ügyfeleikbe, mert ha ifjúkorban a vágyat felkeltik, később a fogyasztónak alig van szüksége csábításra: igényli, amit gyermekként élvezett, legyen az édesség vagy méreg. Így jön létre az, hogy közülük senki sem képes, még a legkevésbé sem törődni a történelemmel. Minden kizárólag egy bizonyos emlékezés ügyét szolgálja, vagyis olyan legendák és rágalmazások zagyvalékát, amelyek a közönségnek a jó és igazságos érzés gyönyörét nyújtják, hogy készek legyenek megénekelni a szegény zsidó erényeit és elátkozni a bensőleg bűnös „nácikat”, követeljék a bosszút és köpjenek a legyőzött sírjára. Végül csak a készpénz begyűjtése és új kiváltságok megnyerése marad hátra. Pierre Vidal-Naquet csupán amatőr volt 1979-ben; kezdettől fogva túl primitívnek, túl durvának mutatkozott be a maga „holocaust”-reklámozásában. Például amikor a revizionisták azt kérték, hogy magyarázza meg: hogy a csudába volt képes sértetlenül belépni egy zsidó csapat (Sonderkommando) a hidrogén-cianiddal (a rovarirtó Zyklon B aktív hatóanyagával) folytatott elgázosítási akció után azzal a borzalmas gázzal még mindig teli terembe, majd kézbe venni és eltávolítani a gázzal átitatott holttestek ezreit, ő 33 más akadémikussal együtt azt felelte, hogy egyszerűen nem szükséges bármilyen magyarázatot adnia. Az agyafúrtabb Spielberg egy televíziós drámában egy olyan „gázkamrát” akart bemutatni, amelyben egy alkalommal „csoda folytán” a zuhanyzófejek… vizet és nem gázt bocsátottak ki. Ezt követően Vidal-Naquet viszont teljesen balkezesen megpróbált felelni a revizionistáknak tudományos szinten és bolondot csinált magából. Claude Lanzmann a soah-filmben a maga részéről megpróbált tanúvallomásokat produkálni, de az eredmény ügyetlen, alkalmatlan és aligha meggyőző volt; állítólag megértette, hogy a fő cél az volt, hogy „mozit csinálni” és meghódítani a nyilvánosságot. Ma már nincs egyetlen „holocaust”-történész sem, aki feladatává tenné „a holocaust” és mágikus gázkamrái valóságának bizonyítását. Mindannyian úgy tesznek, mint Saul Friedlaender, aki a legújabb könyvében („L'Allemagne nazie et les juifs/ Les années d'extermination” – A náci Németország és a zsidók/ A megsemmisítés évei, Seuil, 2008): ismertnek tételezi fel, hogy minden, amit létezőnek mondanak, valóban létezett is. A történelmet axiomatikussá változtatják, noha az axiómáikat még meg sem fogalmazták. Ezek az új történészek olyan magabiztossággal járnak el, hogy az elképedt olvasó nem veszi észre a vele szemben alkalmazott trükköt: a sima beszédek egy olyan eseményről szólnak, amelynek realitását mindeddig nem bizonyították. Így a fogyasztó, aki azt hiszi, hogy bizonyos árut vásárolt, valójában olyan valakinek a sima beszédét vette meg, aki számára ez az eladói sikert biztosítja. A holocaust-blöff mai harcosa egy szegény goj, Patrick Dubois atya, egy lezüllött szélhámos, akinek a „golyók által végzett holocaust iránt” elkötelezett produkciói – különösen Ukrajnában – a jelek szerint elérték a „zsidó–keresztény” médiapropaganda csúcsát.

A nagyhatalmak sikertörténete

A holocaust-vállalkozás, az eladás mesterségének valódi sikertörténete egy nemzetközi lobby státusát szerezte meg. Ez a lobby összeolvadt az amerikai zsidó lobbyval (amelynek fő szervezete az AIPAC). Ez Izrael Állam érdekeit foggal-körömmel védi, s e védelem kardja és pajzsa a „holocaust”. A világ leghatalmasabb népei aligha engedhetik meg maguknak, hogy bosszúságot okozzanak egy ilyen befolyásos csoport hálózatának, amely vallási álarc alatt először kereskedelmi érdekcsoport volt, és csak később vált katonai-kereskedelmi jellegűvé, állandóan új katonai kalandok felé nyomulva. Ebből az következik, hogy ha más országok, amelyeket „fejlődőknek” neveznek, nem akarnak kiesni egy bizonyos hatalmasabb ország kegyeiből, akkor tanácsos számukra, hogy meghajoljanak az utóbbi óhajai előtt. Anélkül, hogy szükséges lenne megvallani hitüket a „holocaustban”, szükség esetén hozzá fognak járulni a „holocaust” propagálásához és azok elnyomásához, akik vitatják annak valóságát, így pl. a kínaiak – noha semmi hasznuk sem származik a holocaust képtelenségéből, és távol tartják magukat attól, hogy beleszóljanak a „zsidó holocaust” kérdésébe – képesnek és késznek mutatkoznak arra, hogy a második világháború időszakában magukat a japánok „zsidóinak” ábrázolják, és így azt bizonyítsák, hogy ők is népirtás áldozatai voltak. Úgy gondolják, ez az a formula, amely megnyithatja az utat az olyan pénzügyi kártérítések és politikai előnyök előtt, amelyeket a zsidók kaptak a háború után.

Egy különösen halandó vallás

A „holocaust” vallása számára a jövőbeli probléma abban rejlik, hogy túlságosan világi. Gondoljunk pl. arra, hogy a pápaság, amely ugyan politikai és katonai erejét a múltban évszázadokon át evilági hatalmából nyerte, de végeredményben ez okozta a bukását is. Az új vallás bizalmas viszonyban van Izrael Állammal, az USA-val, az EU-val, a NATO-val, Oroszországgal, a nagy bankokkal (amelyeket kényszeríthetnek arra, hogy beadják a derekukat, miként azt a svájci bankok tették, amikor eleinte nem voltak hajlandók fizetni), a nemzetközi rakétagyártókkal és a fegyverkereskedő lobbykkal. De – mindennek ellenére – ki garantálhatja, hogy ez szilárd alap lesz a jövőben? Az új vallás ténylegesen sebezhetővé tette magát azzal, hogy rendetlen vágyakkal rendelkező nemzetek, illetve csoportok politikáját támogatja, akiknek világméretű keresztes háborús szelleme kalandorpolitikává vált, amint ez különösen a Közel-Keleten megfigyelhető.

Az szokott történni, hogy a vallások eltűnnek azokkal a birodalmakkal együtt, amelyeket uraltak. A vallások ez okból – a civilizációkhoz hasonlóan – halandók. A „holocaust” vallása kétszeresen halandó: arra ösztökéli az országokat, hogy háborúhoz hasonló keresztes hadjáratokat folytassanak, és ezzel a gyászos vég felé rohan. De gyászos vég felé rohan akkor is, ha végső esetben a Zsidó Állam eltűnik Palesztina földjéről. A világban szétszóródott zsidóknak akkor csak egy mentsváruk lesz: ennek a „második holocaustnak” a megsiratása.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

MAGYAR TESTVÉR!

NE OLVASD, NE TÁMOGASD
A ZSIDÓK ÉS GYÁVA LAKÁJAIK
SZÓCSÖVEIT!
A ZSIDÓ SZELLEM ÖL ÉS BUTÍT!
A SZITTYAKÜRT A BÁTORSÁG,
A TE FAJOD SZELLEME!

H. Keith Thompson:

KARL DÖNITZ NAGYADMIRÁLIS, A FÜHRER UTÓDA

II. befejező rész

Dönitz életútja, személyisége

Dönitz nagyadmirális 1945. május 23-án hadifogoly lett, és ezzel rabtartói levették válláról a német népért való felelősség elképesztő terhét. Minthogy először a luxemburgi Bad Mondorf-ban levő Szövetséges Fogolytábori központban korrektül bántak vele, volt ideje visszaemlékezni hosszú életpályájára és azokra az eseményekre, amelyek abba a helyzetbe hozták, amellyel szembesülnie kellett.

Dönitz, aki nem olyan társadalmi osztályban született, amelyből az ő korában a tisztek kikerültek, a Német Császárság Tengerészetéhez csatlakozott és könnyű cirkálón teljesített szolgálatot Breslauban 1914–1916-ban. Ezt követően a tengeralattjárókhoz került. Főhadnagyként szolgált az U-39-en és az U-68 parancsnokságában. Miután tengeralattjárója Máltánál elsüllyedt, brit hadifogoly lett 1919-ig. Ezután továbbszolgált a weimari köztársaság tengerészetében, és felszíni tengerésztisztként emelkedett a ranglétrán. A Versailles-i Szerződés bilincseitől megkötve Németországnak 1935-ig nem lehettek tengeralattjárói. Dönitz egy romboló flotta parancsnoka volt, szolgálatot teljesített a baltikumi tengeri erők törzskarában, majd parancsnoka volt az Emden rombolónak az Atlanti-óceán déli részén (1934) és az Indiai-óceánon. 1935-ben azt a feladatot kapta, hogy építse ki az új tengeralattjáró flottát. A tengeralattjárók rangidős tisztje lett. Stratégiai szakértő volt, aki kialakította a második világháborúban a tengeralattjárók által használt taktikát, nevezetesen a „farkasfalka"-rendszert, amely a Szövetségesek hajóit a háború kezdetén pusztította. Vezérhajó-parancsnok volt, majd ellentengernagy, altengernagy és 1942-ben tengernagy lett. 1943-ban nevezték ki nagyadmirálissá (vezértengernaggyá) és a Tengerészet főparancsnokává Erich Raeder nagyadmirális helyett. Ez Dönitz tengerészeti szolgálatának rövid összegzése. Kétségtelenül minden idők legkiválóbb tengeralattjáró-taktikusa volt. A tengeralattjárók sohasem játszottak nagyobb szerepet, mint a második világháborúban. Thomas C. Hart amerikai admirális (a második világháború kitörésekor az USA ázsiai flottájának parancsnoka, majd később szenátor) ezt írta:

„Dönitz admirálist mindenkinél többre értékelem, szárazon és vízen. Egyedülálló módon irányította a német tengeralattjárókat, legveszélyesebb ellenségeinket. A velük elért teljesítménye – és annak nagy részét ő maga, személyesen vitte végbe – a Tengelynek a háború során mutatott legkiemelkedőbb teljesítménye. Sikeres parancsnoka lett az egész Német Tengerészetnek. Már túl késő volt teljes tengeri sikerükhöz, de nem követett el hibát, és senki nem lett volna képes tökéletesebb munkát végezni, mint ő. A háború végén német államfő lett, és úgy látom e teljesítménye is tökéletes. Ezért tartom Dönitz-et a legjobbnak."

Karl Dönitz sohasem volt politikus alkat; nem sok érdeklődést mutatott a weimari köztársaság idején sem a német politikai pártok unalmas csatározásai iránt. De antikommunista, nacionalista, konzervatív és mindenekelőtt hazafi volt. Az „Encyclopaedia of the Third Reich" (A Harmadik Birodalom enciklopédiája) által közölt Dönitz-életrajz szerint: **„Dönitz egyike volt azon keveseknek, akik a magas rangú tengerésztisztek közül meggyőződéses nemzetiszocialisták voltak. Tengerészeihez idézett beszédeiben így értékelte Hitlert: 'Az ég küldte nekünk a Führert vezetőnek!' Egy alkalommal azt mondta Berlinben egy éljenző tömegnek, hogy 'Hitler előre látott mindent, és nem voltak téves ítéletei…' Hitler a maga részéről a legnagyobb mértékben bízott Dönitz-ben…"** Dönitz azt írta, hogy Hitlerrel a kapcsolatai mindig hivatalosak és udvariasak voltak: **„Én magam sohasem gondoltam, hogy ajándékokat vagy pénzt kapok Hitlertől… Ő engem csak 'Nagyadmirális Úrnak' nevezett, és sohasem szólított más néven. Ezt én megtisztelőnek tartottam."** Dönitz egyébként Emlékirataiban tárgyalja Hitler befolyását más emberekre, az előnyöket és a hátrányokat egyaránt bemutatva.

„Jómagam gyakran tapasztaltam ezt a befolyást, és miután néhány napot töltöttem a Főhadiszálláson, általában az volt az érzésem, hogy ha az lett volna a szándékom, hogy megszabadítsam magamat Hitler szuggesztív hatásától, el kellett volna menekülnöm tőle. Továbbá, számomra Ő nemcsak legitim és legálisan kinevezett államfő volt, az az ember, akinek engedelmességet fogadtam, a katonától különböző államférfi, hanem feltűnően intelligens, nagy energiájú ember is…"

Milyen volt Dönitz admirális mint személyiség? A régi iskola növendéke, rendkívül visszafogott, szűkszavú ember. A kérdésekre egyenesen, de röviden válaszolt, és ritkán fejezte ki személyes érzelmeit. Volt fanyar humorérzéke, de távolról sem volt tréfálkozó kedvű. Megvolt az a képessége, hogy azonnal meglássa minden probléma lényeges pontját, és minden teketória nélkül azzal kezdett foglalkozni. Természetes hajlama szerint másokról vagy jót mondott, vagy annak hiányában semmit. Családszerető ember volt, nem szeretett társaságba járni, de gyakran adta tanújelét a gyermekek és a kutyák iránti szeretetének. A tengeralattjárón szolgáló tengerészek, tisztek és besorozott katonák a szeme fényét jelentették, közel érezte őket magához. Személyesen ismerte legtöbbjüket, különösen a parancsnokokat. A tengerészek egyöntetűen tisztelték, és úgy emlegették, mint „az Oroszlán"-t.

Dönitz-et kormánya tagjaival és a hitleri rendszer más magas rangú szereplőivel együtt Bad Mondorf-ban 1945. augusztus közepéig tartották fogva. A körülmények egyáltalán nem vallottak fényűző életmódra, de elfogadhatóak voltak. Ahogy Werner Maser német történész a „Nürnberg: a Nation on Trial" (Nürnberg: a perbe fogott nemzet) című könyvében megjegyzi: sokan a legkiválóbb hadifoglyok közül tévesen azt hitték, hogy a „háborús bűnök" miatt indított per bármely bíróság esetében csak hétköznapi, jelentéktelen lehet, és a vádlottakat bizonyosan megvédi majd az a tény, hogy ők a parancskiadás láncolatában csupán feljebbvalóik irányelveit hajtották végre. Csak miután átszállították őket az úgynevezett Igazságügyi Palotában lévő börtönbe ismerték meg azt, amit a perrendtartást irányító Londoni Charta VIII. fejezete megállapított: **„Az a tény, hogy a vádlott a kormányának vagy feljebbvalójának a parancsát hajtotta végre, nem menti fel őt a felelősség alól, viszont a büntetést enyhítheti, ha a Törvényszék megállapítja, hogy az igazságosság enyhítést követel."** Nyilvánvaló, hogy a Törvényszék sohasem tett ilyen megállapítást. Egy mindenkit felölelő vádiratot fogalmaztak meg, amely gyakorlatilag bűnösséggel vádolta a hitleri rezsimnek nemcsak rangos beosztású katonai és polgári tisztségviselőjét, hanem ennek következményeképpen minden párt- és katonai szervezetet is: a kormányt, az SA-t, SS-t, SD-t, sőt még a Fegyveres Erők Főparancsnokságát is. Az egyéni vádirat kézbesítésével a hadifogolyállapot vádlotti helyzetté változott. Az illetők szigorú börtönkörülmények közé kerültek, és még gyanúsítottként vagy vádlottként sem lehetett őket óvadék ellenében szabadon bocsátani, mégpedig rangjukra való tekintet nélkül.

A Londoni Charta és a Nürnbergi Nemzetközi Katonai Törvényszék

Mielőtt érintenénk Dönitz nürnbergi ügyét, szükséges az eljárást általánosan értékelni. E célból idézek a tiszteletreméltó William L. Hartnak, a kiváló amerikai jogásznak és 1939–1957 között az Ohioi Legfelsőbb Bíróság bírájának és a nemzetközi jog egyetemi tanárának a Nürnbergi Perekről általában írt elemzéséből:

„… A szóban forgó Törvényszéket… a Londoni Charta néven ismert dokumentum hozta létre, amelyet a második világháború négy győztes nemzete, az USA, a Szovjetunió, Nagy-Britannia és Franciaország fogalmazott meg, azzal a céllal, hogy kijelöljenek és meghatározzanak bizonyos, háború alatt elkövetett cselekményeket, mint háborús bűnöket, és megkönnyítsék a meghódított Németország azon tisztségviselőinek vád alá helyezését, akiket ilyen bűnök elkövetésével vádoltak.

A Charta a bűncselekmények három osztályát jelölte ki és határozta meg. Az A osztály, amelynek alapján a legtöbb vádlottat vád alá helyezték és bíróság elé állították, a bűncselekményt így határozta meg: 'Egy agresszív háborúnak vagy egy olyan háborúnak a tervezése, előkészítése, kezdeményezése vagy folytatása, amely nemzetközi szerződéseket, egyezményeket vagy biztosítékot sért meg, valamint a részvétel egy olyan közös tervben vagy összeesküvésben, amely az előzőek valamelyikének megvalósítása érdekében jött létre'… A Chicago Tribune 1946. október 2-i száma 'Agresszív nemzetek' című szerkesztőségi cikkében ezt írta: 'Tény, hogy a győztesek egyike sem mentes azoktól a bűnöktől, amelyeket a bírák a legyőzötteknek tulajdonítottak.' Az ezekben a perekben alkalmazott Kódex és mércék értelmében zavaró szemlélni, hogy a mi amerikai haderőnk tisztjei rosszul jártak volna, ha őket is felelősségre vonják azért a magatartásukért, amellyel lehetővé tették Hirosima megsemmisítését 1945. augusztus 6-án, Nagaszakiét 1945. augusztus 8-án, az előbbiét két nappal korábban, az utóbbiét azon a napon, mint amikor elfogadták azt a Londoni Chartát, amelyben az USA-nak is része volt.

Az én megítélésem szerint az eljárás, amellyel a Nürnbergi Törvényszéket létrehozták, és amelynek alkalmazásával a büntetőpereket lefolytatták, tele volt törvénytelenséggel… Az amerikai hatóságok korábban mindig azon az állásponton voltak, hogy az olyan egyén, aki részét alkotja valamely országosan megszervezett hadseregnek vagy tengerészetnek, és a kormánya által jóváhagyva cselekszik, nem tartható egyéni törvényszegőként vagy bűnözőként felelősnek azokért a cselekményekért, amelyeket ilyen hatalom parancsára, ill. jóváhagyásával követett el. Ezek az állam, és nem az egyén cselekményeinek tekintendők…"

Hart bíró itt bizonyos részletességgel tárgyalja a jogi precedenseket, nevezetesen a (Dow) Johnson ügyet, amelyben az USA Legfelsőbb Bírósága azt az ítéletet hozta, hogy egy ellenséges országban szolgálatot teljesítő USA-tiszt nem tehető felelőssé azokért a jogtalanságokért, amelyek olyan cselekedetekből származtak, amelyeket neki katonai minőségében parancsoltak. A híres McLeod-esetben Daniel Webster (a későbbi külügyminiszter) 1840-ben úgy ítélte meg, hogy egy kormánya jóváhagyásával cselekvő személy, mint egyén nem lehet felelős kormányzati minőségében elkövetett cselekményekért. Ez olyan „közjogi elv, amelyet minden civilizált nép elfogadott, és amelyet az USA kormánya vita nélkül magáévá tett". Hart bíró hosszasan tárgyalja azokat a próbálkozásokat is, amelyekkel az első világháború után megkísérelték I. Vilmos császárt állítólagos „háborús bűncselekmények" miatt bíróság elé állítani. Ezt ellenezte Robert Lansing, az USA külügyminisztere, és Dr. James Brown Scott, a kiváló amerikai nemzetközi jogi szaktekintély. Charles Cherry Hyde a nemzetközi jogról szóló könyvében azt írja, hogy nem lehet megparancsolni egyes emberek letartóztatását, **„annak érdekében, hogy mint bűnösöket büntessék meg őket olyan cselekményekért, amelyek a nemzetközi jog szerint nem törvényellenesek"**. Hart bíró így folytatja:

„A Nürnbergi Pereket intézményesítő négy hatalomnak sem külön-külön, sem együttesen semmilyen szuverén hatalma nem volt a bármelyikük területi joghatóságán kívül elkövetett állítólagos bűncselekmények tárgyalására, minthogy szükséges, hogy minden jogrendszer a szuverenitást az egyének szabadságának korlátozását illetően a maga területi joghatóságán belül gyakorolja. Így nincs szuverén hatalma a Törvényszéknek német tisztek elítélni olyan állítólagos háborús bűncselekményekért, amelyeket ők nem a Törvényszék területi joghatóságán belül követtek el. Igaz, volt olyan állásfoglalás, hogy a nemzetközi jogban léteznek bizonyos „köztörvényes" bűncselekmények, amelyeket konkrét formájukban nem fogalmazott meg bűncselekményként a jogalkotás. Ilyen bűnöket valóban elkövettek, és a Nürnbergi Törvényszék ezekre tekintettel bűnvádi eljárást is folytatott. De a köztörvényes bűncselekményekre való hivatkozás érvényességét az a tény cáfolja, hogy a kérdéses hatalmak úgy vélték: a bűncselekményeket ugyanabban a Chartában kell konkrét formájukban meghatározni, amely a Törvényszéket létesítette. A Londoni Charta meghatározta a fentebb sajátos jogi nyelvezettel idézett bűncselekményeket, amelyekért azután a vádlottakat bíróság elé állították.

Általánosan megengedik, hogy nincs elismerve olyan szuverén hatalom, amely nemzetközi jog alkotója, vagy a saját joghatóságán belül ugyanezen jog gyakorlója lenne. Az, hogy ilyen hatalom nem létezik, levezethető az ENSZ Alapító Okmányának 13.§-ából, amely kimondja, hogy a Közgyűlés 'vizsgálatokat kezdeményezhet, és ajánlásokat tehet – egyebek között – azért, hogy bátorítsa a nemzetközi jognak és kodifikációnak progresszív kialakítását'. A rendelkezés megfogalmazása világossá teszi, hogy maga a Közgyűlés nem volt felhatalmazva a nemzetközi jog megalkotására vagy kodifikálására, csak bátorított arra, hogy az ENSZ-t alkotó nemzetek vagy még létrehozandó nemzetközi törvényszékek alakítsanak ki és kodifikáljanak ilyen szabályokat.

Az USA-ban sok érvényes kritika hangzott el a perek idején és azóta is azzal kapcsolatban, hogy a vádemelésben szerepet játszó nemzetek a bűnösség megállapítását és a büntetés kiszabását olyan rögtönzött bíróságra bízták, amelyet a bűnüldöző nemzetek egyetlen speciális célra hoztak létre, és amely azonnal megszűnt, miután biztosította az elítéléseket, amikért létre lett hozva. Jogi szempontból nincs válasz erre a kritikára, amely teljesen jogos. A tény az, hogy nem létezik és sohasem létezett olyan bíróság vagy törvényszék, amelynek joga lett volna tárgyalni a Londoni Chartában megnevezett bűncselekményeket.

Az, hogy a Londoni Charta az úgynevezett bűncselekményeket, amiket a vádlottaknak tulajdonítottak, azután jelölte ki és határozta meg, miután az úgynevezett bűncselekmé-

nyeket elkövették, világos megsértése volt annak a jól megalapozott szabálynak, amely tiltja az ex post facto [visszaható hatályú] jogalkotást bűnügyekkel kapcsolatban. Az általánosan elfogadott tanítást a következő szólás fejezi ki: 'Nincs bűn törvény nélkül.' Egy személy kizárólag akkor sújtható büntetőítélettel, ha érvényben volt egy arra vonatkozó törvény az elkövetés időpontjában, és ez előírta a büntetést. A bíróságok ezen elv törvénnyé válásával kapcsolatban ezt nyilatkozták: 'Szem előtt kell tartani, hogy ez a jogi elv nem a szuverenitás korlátozása, hanem a minden civilizált néphez hozzátartozó igazságosságnak általános elve.'"

Törvényellenes perek, kettős mérce

Véleményem szerint nincs jogi igazolás a Nürnbergi Törvényszék által folytatott „perre" és az úgynevezett „háborús bűnösökre" kimondott ítéletekre. Egy rossz precedens-sorozattal rendelkezünk, amit nem szabad követnünk a jövőben.

Sok más érvényes érv szól amellett, hogy ezek a „perek" törvényellenesek voltak. Ezeket nem érintette Hart bíró. Ezek közül csupán néhány: napról napra változtatták a „bizonyítékokra" vonatkozó szabályokat, ami által ténylegesen megtagadták a vádlottaktól a keresztkérdések feltevésének jogát, amelyet pedig biztosított számukra a Charta; a vád részéről hamisított dokumentumok alkalmazása; a vád olyan tanúinak elfogadása, akikről ismeretes volt, hogy hamis esküt tehetnek; a vádlottak akadályozása halasztások és gáncsoskodás által az ügyvédjükkel való érintkezésben; a vádlottakkal szemben tanúsított rossz fizikai és pszichológiai bánásmód, pl. demoralizálásuk a személyes holmijaik módszeres fosztogatása által a fogkrémig terjedően; az elfogadható védekezés megtagadása, az ENSZ hasonló határozataival való hivatkozással stb.

A revizionista történészek bizonyos előrehaladást értek el azon érveket illetően, amik remélhetőleg az egész nürnbergi eljárás elvetését eredményezik. Mindez azonban a legjobb esetben is csak az ár ellen folytatott küzdelem egy állóháborúra berendezkedett uralkodó réteg ellen, ami a leginkább az Akadémiának – a rabló baloldali zsidók, a lealjasult gojok, valamint az ellenség által működtetett, fősodorhoz tartozó sajtóipar által végzett – megszállásában nyilvánul meg. Ezért öröm látni, amikor egy fősodorhoz tartozó történész érvelni kezd erről a témáról és sikeresen becsempészi érveit a sajtóba. A brit újságíró-történész, Leonard Mosley, aki nem barátja Németországnak vagy a nemzetiszocializmusnak, 21 könyvet írt, nagyrészt a második világháborúról. Hermann Göringről írt életrajzában ez olvasható.

„A Nürnbergi Nemzetközi Katonai Törvényszék nem folytatott pert abban az értelemben, ahogyan az elfogadott a civilizált országokban. Az eljárás kezdete előtt hivatalosan kijelentették, hogy az általában követni fogja a brit és amerikai bírósági gyakorlatot, megadva a vádlottaknak a beszéd és keresztkérdések feltevésének jogát. De még a Törvényszék elnöke, Lord Lawrence bíró is, aki híres volt pártatlan ítéleteiről, valamint amerikai, francia és szovjet kollégái is tudták, hogy mit várnak tőlük, és ezért lehetetlen volt, hogy a fővádlottak felmentő ítéletben részesüljenek. A vádlottakat már akkor elítélték, amikor a tárgyalás még el sem kezdődött; nem számított, hogy mit hoznak fel maguk mellett a bíróság előtt… Igaz viszont, hogy a huszonkét vádlott közül hármat felmentettek. De a tárgyaláson részt vevő legtöbb riporter kezdettől fogva sejthette a számukat és a nevüket … A Törvényszéknek nem volt célja, hogy oly mértékben tisztességes tárgyalást biztosítson a vádlottak részére, hogy az illetők előadhassák bizonyítékaikat tetteik mentségére. Ez szégyenletes volt… Az ügyvédeket figyelmeztették, hogy minden lépésüket helyteleníteni fogja a Szovjetunió… Vannak bizonyos jogászok, akik még mindig fenntartják a nézetüket, hogy Nürnberg tökéletesen érvényes jogi eljárás volt… De a valóságban pontosan olyan politikai per volt, mint bármelyik oroszországi per…"

Az USA bizonyos „liberális" elemei továbbra is megkísérlik mentegetni a Nürnbergi Pert, azt képzelve, hogy ezáltal az úgynevezett „emberi jogokat" védik. De a nürnbergi „pereket" éppen úgy, mint a mentegetőiket egykor a lakosság műveltebb része oly megvetéssel fogja sújtani, amelyre ők bőségesen rászolgáltak. Nürnberget ugyanolyan hatalmas tévedésnek fogják látni, mint az USA végzetes belépését a rossz oldalon a két világháborúba. Az első világháborúba való belépés állítólag azért történt, hogy „a demokráciát biztosítsa a világ számára" és „véget vessen minden háborúnak". Az első ígéret nem kívánatos volt, a második lehetetlen. A hasonlóan rossz belépés a második világháborúba megadást jelentett a britek agitációja, a zsidók és a „nemzetközi tojásfejek" előtt, ami a „kölcsönbérleti szerződéssel", Nagy-Britannia korlátlan katonai-gazdasági támogatásával kezdődött, jóval a hivatalos hadüzenet előtt. Ezt is olyan mézesmázos jelszavakkal hajtották végre, mint: megvédeni az emberi jogokat, felszabadítani az elnyomott emberiséget stb. Az ilyen felszabadítás és keresztes hadjárat után az egyetemes béke és testvériség hajnalának kellett volna – a feltételezés szerint – bekövetkeznie. Nézzenek körül! A nürnbergi „perek" mindenekelőtt a neurotikus hisztéria, a gyűlölet és a képmutatás következményei voltak. Mégis volt egy kis, másodlagos tényező, amely arra irányult, hogy elhitesse: az ilyen perek megtartása nemes, idealista módon a „humanitást" szolgálja.

Az USA újabb kormányai és az Amnesty International jelentései a politikai gyilkosságokról némi gondolati táplálékot adhatnak ezeknek a „humanistáknak". Legalább fél millió embert végeztek ki a Vörös Khmer bandái az alig nyolc milliós Kambodzsában, másik fél milliót végeztek ki Indonéziában és több milliót különböző afrikai „államokban". A zsidóság és a demokrácia nevében gyilkolnak folyamatosan a Szentföldön. Közben az USA otthoni jogi frontján a liberálisok, „humanitáriusok", a demokrácia „szeretői" buzgón támogatják a valódi bűnözők, gyilkosok, rablók, tolvajok „jogait". Ugyanezek a liberális elemek további „háborús bűnös-perek" mellett agitálnak, és az egész világon további „nácivadászatot" sürgetnek, pedig e „nácik" közül sokan a kelet-európai kommunista zsarnokság elől menekültek nyugatra. Ugyanezen „antifasiszta" liberálisok, akik annyira égnek a vágytól, hogy üldözzék és megbüntessék a „nácikat", nem mutatnak ugyanilyen buzgóságot a valódi, erőszakos bűnözők üldözése iránt. Ellenkezőleg, ellenzik a halálbüntetést, és megszállottan védelmezik a bűnözők jogait.

Miért van ez az eltérés? A zsidó lelkületben van valami, ami megköveteli, hogy a médiájuk állandóan az újabb és újabb levadászott és bíróság elé állított „nácikról" szóló történeteket újítsa fel. Egy Eichmann-per, egy nürnbergi lincselés vagy egy Barbie-per minden évben bőséges táplálékot ad a zsidóknak.

A nürnbergi „perek" és a számos „háborús bűnös"-per, „nácitlanítás" és a hasonló eljárások, amelyek ezeket követték, ideológiailag éppen olyan nevetségesek, mint Amerika belépése a két világháborúba, „hogy biztosítsa a világbékét és a demokráciát", és felszabadítsa „az elnyomott emberiséget". De ami nem nevetséges, az a tömeges emberi szenvedés, amit az USA beavatkozásai okoztak.

A perek háttere, Dönitz helytállása

Mi volt a nürnbergi eljárások *igazi* eredete? E perek hátterébe pillanthatunk be Bradley F. Smith „The Road to Nuremberg" (Út Nürnberghez) című könyve alapján. Smith professzor bizonyosan nem Németország vagy a revizionizmus barátja (amelyet támad), de mégis akarva-akaratlanul felfedi e „perek" zsidó eredetét és kimutatja, hogy ezek lényegileg *amerikai* produkciók voltak. Smith könyvében olyan nevek szerepelnek, mint az ifjabb Henry Morgenthau, Murray C. Bernays, Sidney Alderman, Bernard Bernstein, Felix Frankfurter, Sheldon Gluck, Hersch Lauterpacht, William Malkin, Sam I. Rosenman (Roosevelt tanácsadója), Herbert Wechsler, Frederick Bernays Weiner, Harry Dexter White (Weiss, az orosz ügynök), valamint az Amerikai Zsidó Konferencia. Henry L. Stimson küzdelme az ifjabb Henry Morgenthau rosszindulatú befolyása ellen érdekesen van dokumentálva. Stimsonról Smith ezt írja: **„… Stimson szociális antiszemita volt… Naplójában utal Morgenthau 'fajára' és 'szemita' jellemvonásaira… Stimson leírja, hogy Morgenthau kemény békefeltételeket javasolt. Sajátos módon azt hitte, hogy ez segítheti azokat, akik merő zsidó bosszúvágyból Németország fokozottabb ellenőrzését óhajtják."**

A náci szervezetekkel kapcsolatban Smith megjegyzi: **„A vádnak meg kellett győznie a jogi látszat megőrzésére törekvő bíróságot, hogy tegye félre aggályait és ítélje el e szervezetek több millió tagját a kollektív bűnösség alapján…"** Smith írja: az egész nürnbergi eljárás amerikai jellegűvé tételével kapcsolatban **„… még a legtöbb brit hivatalnok is elismerte, hogy az amerikai energia és eltökéltség… Nürnberget sikeresebb vállalkozássá alakította, mint azt feltételezték."**

Morgenthau befolyása a feltétel nélküli megadás rosszul felfogott elvére, a kemény megszállási feltételekre és a legyőzött német vezetők elleni eljárásokra ténylegesen meghosszabbította a háborút. Dönitz admirális tudatában volt ennek:

„Mi tudtunk Morgenthau-nak, az amerikai pénzügyminiszternek a tervéről. Ő a győzelmük után le akarta rombolni Németországot, hogy pásztorállammá és mezőgazdasági néppé tegye. Ha terve sikerül, több millió német halt volna éhen. E cél érdekében döntött úgy a Casablancai Konferencia, hogy a németektől csak feltétel nélküli megadást fogadnak el. Ez azt jelentette volna, hogy a német csapatoknak ott kell maradniuk és letenniük a fegyvert, ahol abban az időben tartózkodtak, és ott váltak volna hadifogollyá. A keleti fronton akkor három és fél millió katona tartózkodott, 1943-ban és 1944-ben, mélyen Oroszország belsejében, és lehetetlen lett volna ellátni őket élelemmel és menedékhellyel, még a legjobb szervezéssel is… Ezért nem adtuk meg magunkat. A feltétel nélküli megadás követelése Casablanca-ban politikai hiba volt."

Dönitz-et nagyszerűen védte Nürnbergben Otto Kranzbühler kapitány, tengerész ügyvéd. Werner Maser a könyvének Dönitz-ről szóló fejezetében hosszas beszámolót közöl Dönitz védelméről. Még Chester W. Nimitz amerikai admirális is Dönitz mellé állt, ennek ellenére Dönitz-et 10 év börtönre ítélték. Ez a többivel összehasonlítva enyhe ítéletnek tűnik, de valójában nem volt enyhe, mivel ártatlan embert sújtott, akinek le kellett töltenie annak minden napját, sőt többet. Hogy pontosan miért ítélték el, arról semmit sem tudunk. A jogi tekintély, H. A. Smith szerint, aki a Londoni Egyetemen a nemzetközi jog professzora, **„[Dönitz perében] ennek a nyelvezetnek esetlensége és homályossága talán a szégyenkezést mutatja, amelyet a Törvényszék tagjai éreztek Dönitz ügyének tárgyalása során, és nem könnyű kihámozni az ítéletből a tényeket, amik alapján elítélték."** A tiszteletreméltó S. A. Rahman, pakisztáni főbíró ezt írta: **„… A nürnbergi Perek érvényességétől, vagy kívánatosságától függetlenül… Dönitz vétkessége nem mondható megalapozottnak, nem oszlatta el az ésszerű kételyt a Bíróság elé terjesztett anyag."** Dan V. Gallery USA-ellentengernagy így összegzett:

„Nürnbergben a leplezetlen képmutatás kiemelkedő példája volt Dönitz admirális pere. Három vádat emeltek ellene: 1) összeesküvés agresszív háború folytatására; 2) agresszív háború folytatása; 3) háborús törvények megszegése a tengeren. Még az elfogult bíróság is felmentette az első vádpont alól, de elítélte a másik kettő miatt. De egy katonatiszt a józan ész nevében hogyan folytathat mást, mint agresszív háborút, ha nem hazaáruló? A harmadik vádponttal kapcsolatban sohasem tudtam…, hogy a tengeralattjáróinkat illegális inzultus érte volna… Egyetlen bűne az volt, hogy csaknem legyőzött minket egy véres, de legális küzdelemben… A Nürnbergi Per ünnepélyes pecsétet helyezett egy olyan tengeri háborús kódexre, amelyet mi magunk nemcsak nem követtünk a második világháborúban, hanem amely meg is szégyeníthet minket a jövőben…"

Itt meg kell jegyeznünk, hogy Gallery admirális itt laikus definíciót adott az „agresszív" fogalomról és nem nemzetközi jogi meghatározást, de ez abszolúte megengedhető, mivel a Nürnbergi Törvényszék sehol sem adott meghatározást az „agresszív háborúról". Maga Dönitz ezt mondja a William Buchanan-nel folytatott interjú során, a „The Boston Sunday Globe" 1963. december 8-i számában:

„… Az újonnan kitalált jogi elv nem határozza meg világosan, hogy mi az agresszív háború. Mert az, hogy egy háború agresszív-e, vagy sem, tisztán politikai kérdés. Minden ország meg fogja próbálni bizonyítani, hogy a másik az agresszor, ill. olyan fenyegetettséget tapasztalt, hogy kénytelen volt önvédelemből cselekedni. Így ha… az egyes katona részvétele egy agresszív háborúban a jövőben büntethető lesz ennek az új nürnbergi jogi elvnek az alapján, akkor minden nemzet minden katonáját fel kell ruházni azzal a joggal, hogy az ellenségeskedés kitörésekor kérje a kormányát, számoljon be az akcióiról és engedje hozzáférni a politikai dokumentumokhoz, hogy ítéletet alkothasson: agresszív háborúban vesz-e részt, vagy sem."

Az 1946. október 1-i ítéletet követően Dönitz admirális bátran, panaszkodás nélkül töltötte büntetését a Nyugat-Berlinben levő spandaui börtönben. Minden nyugati rendszer értékelése szerint a bebörtönzés körülményei „kegyetlen, szokatlan büntetést" jelentettek, és a bíróság ezen javíthatott volna. A német vezetőket rossz bánásmódban részesítették, rosszul táplálták, az öltözékük hiányos volt, a kínzás és méltatlan bánásmód minden fajtájában részesítették még az idős foglyokat is. Keveset tudtak a külvilág eseményeiről, csak nagyon korlátozott és szigorúan ellenőrzött érintkezésük lehetett családtagjaikkal, másokkal még annyi sem. Dönitz a maga lelki ereje következtében megőrizte méltóságát, sohasem írt börtönélményeiről könyvben vagy újságcikkekben, eltérően pl. Albert Speer-től, aki megmásította a tényeket és „visszaemlékezéseit" azért írta, hogy sok pénzt hozó szerződéseket köthessen a vallomásait közzétevő, rendszerhű kiadókkal. Speer, aki mindazt buzgón „bevallotta", amit a vád a szájába adott, Nürnbergben mindenért "erkölcsi felelősséget" akart vállalni, ami a hitleri Németországban történt… Rosszindulatúan tekintett mindazokra, akik bátrak voltak a bíróság előtt, mint Dönitz is, de a spandaui naplójában (1948. március 18.) ezt írta: **„… Dönitz… agresszív módon azt mondja nekem, hogy a nürnbergi ítélet az egész igazságszolgáltatás megcsúfolása volt… Nem tagadhatom, hogy Dönitz-nek részben igaza van a nürnbergi ítéletek elvetésében."** 1947. december 10-én Dönitz… **„semmiben sem módosította Hitlerre vonatkozó nézeteit. Számára mind a mai napig Hitler a főparancsnok."** 1949. február 2-i bejegyzésében így panaszkodott: **„Schirach, Raeder és Dönitz nagyon hidegek velem szemben… Helytelenítik, hogy következetesen és alapvetően elvetem a Harmadik Birodalmat."** Különösen érdekes az 1953. január 20-i bejegyzés, amely idézi Dönitz reagálását arra, hogy Theodor Heuss-t választották a báb Nyugat-Németország elnökévé: „… **Heuss-t kényszerrel iktatták be a megszálló hatalmak. Ameddig nem engedik az összes politikai pártot, közöttük a nemzetiszocialistákat funkcionálni, és ők választanak bárki mást államfőnek, az én legitimitásom megmarad. Semmi sem változtathat ezen egy „i" betűt sem, még akkor sem, ha én magam is akarnám a változást… Még ha lemondanék is, akkor is államfő maradnék mindaddig, amíg ki nem nevezem utódomat…"**

1952–1953 folyamán egy jelentős terv született Nyugat-Németországban, amelynek gyökerei Spanyolországig, Argentínáig, sőt az USA-ig nyúltak: egy kommandó-típusú katonai ▶

▶ akcióval a spandaui foglyok kiszabadítását és egy legitim kormány felállítását tervezték a számkivetésben Dönitz vezetésével. Noha a szükséges pénz rendelkezésre állt, és számos odaadó ember be lett vonva a tervbe, a Német Biztonsági Szolgálat értesült a tervről, a Szövetségesek sajtója megszellőztette az ügyet, és ez számos letartóztatásra vezetett. Sohasem vált minden tény ismertté, és sohasem lesz ismeretes. Abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy én magam égettem el egy ezzel a témával kapcsolatos dossziét, amelyet buzgón keresett legalább négy titkosszolgálat sok éven át. De legálisabb lépések is történtek Dönitz nagyadmirális szabadlábra helyezése érdekében. 1955. május 19-én Dr. Kranzbühler kérte a nyugat-német rezsim közbenjárását a Szövetségeseknél annak érdekében, hogy töröljék el Dönitz ítéletéből azt a 16 hónapot, amelyet bebörtönözve töltött a per előtt és alatt. A legtöbb nyugati jogrendszerben ez rutineljárás. Május 27-én a Szövetségesek megtagadták a kérés teljesítését. Féltek attól, hogy Dönitz megkísérli visszavenni államfői funkcióját, amelynek nagyszámú támogatója élt Nyugat-Németországban a jobboldali csoportok, hazafias szervezetek és a második világháború veteránjai között.

A „Nagyadmirális" szabadulása. Visszatérés egy idegen világba

1956. október 1-jén Dönitz kiszabadult, és az esemény a világsajtó témája lett. A rendőrség igyekezett távol tartani az újságírókat a Nagyadmirálistól. „A rendőrség azt mondta az újságíróknak, hogy a nyugati Szövetségesek parancsára cselekszik. A nyugati Szövetségesek vagy azt állították, hogy nem tudnak az incidensekről, vagy másra hárították a felelősséget." A „The New York Herald Tribune" Dönitz-et „utolsó vezeklő háborús bűnösnek" nevezte és azt állította, hogy a bonni rezsim a színfalak mögött „nyomást gyakorolt, hogy megakadályozza a Dönitz melletti tüntetéseket". Idézte, hogy Dönitz politikailag népszerű a „jobboldali csoportoknál", és azt állította, hogy a felesége „az utóbbi években kapcsolatban állt aktív neoáci elemekkel". Maga a Nagyadmirális ezt mondta: **„Emlékezniük kell, hogy… el voltam vágva a világtól 11 és fél évig. Ezért nem vagyok abban a helyzetben, hogy… bármilyen véleményem legyen… Egyedüli feladatom, hogy csendben maradjak. Meg kell találnom az utamat vissza a világba."**

A Time magazin 1956. szeptember 24-i, „Az Oroszlán szabadon" című cikkében olyan megjegyzéseket tulajdonított neki, amiket sohasem tett. 1956. október 22-én a Time közölte a cáfolatomat. Azt írtam: **„Dönitz-et, a tehetséges, hivatásos tengerésztisztet az illegális Nürnbergi Törvényszék pontosan ugyanazokért a 'kegyetlen' cselekedetekért 'ítélte el', amiket az amerikai és brit admirálisok is elkövettek. Az egyedüli különbség az, hogy Németország elvesztette a háborút."**

Volt sok más hang is. A Chicago Tribune 1956. október 6-án vezércikkében így összegzett:

„Karl Dönitz nagyadmirális… letöltötte 10 évét, mint 'háborús bűnös' és kiszabadult a berlini Spandaui Börtönből. A Nürnbergi Nemzetközi Törvényszék ítélte el ex post facto 'jog' alapján, amelyet erre az alkalomra találtak ki. Az előírt büntetéseket sohasem foglalta törvénybe semmilyen jogalkotó, azokat csupán a győztes országok képviselői fogalmazták meg, akik a vádat képviselték. Dönitz admirális jelenléte a vádlottak között a győztesek szégyenteljes rövidlátását mutatta. Azzal vádolták, hogy korlátlan tengeralattjáró hadjáratot folytatott. A Törvényszék vonakodva elismerte a vád értékelése során, hogy a Brit Admiralitás 1940. május 8-i parancsát, miszerint minden hajót a Skagerrak-ban figyelmeztetés nélkül el kell süllyeszteni, nem lehet figyelmen kívül hagyni. A Törvényszéknek azt a vitathatatlan tényt is figyelembe kellett vennie, hogy az USA, a háború első napjától kezdve, korlátlan tengeralattjáró hadjáratot folytatott… De az agresszív háború tervezésének, előkészítésének, kezdeményezésének vagy viselésének vádja eléggé tág terjedelmű volt ahhoz, hogy Dönitz admirálist bűnösnek találják valamiért – valószínűleg azért, hogy mint hivatásos tiszt harcolt hazája szolgálatában. Tíz évet kapott, ami újra azt bizonyítja, hogy a hatalom alkotja a jogot, és a képmutatás képes legyőzni minden akadályt."

Érdeklődésem Dönitz admirális iránt folyamatos volt. Bebörtönözése alatt feleségével, Inge Dönitz-cel, a nagyszerű hazafias asszonnyal tartottam a kapcsolatot, aki két tengerész gyermekét vesztette el a második világháborúban. A Nürnbergi Törvényszék ítéleteinek megsemmisítése és Dönitz Nagyadmirális hírnevének a világ közvéleményében való helyreállítása mindig célom volt. Jóval Dönitz szabadulása előtt az USA-ban egy Bizottság alakult jómagam és Henry Strutz professzor irányítása alatt, azzal a céllal, hogy katonai és más személyiségektől tanúvallomásokat gyűjtsünk Dönitz admirális mellett. A tanúvallomások összegyűjtése lehetővé tette, hogy ügyvédei elérték a bonni rezsimnél, hogy Dönitz rangjának megfelelő nyugdíjban részesült. Az ő érdekében írt rengeteg levelet és dokumentumot átadtuk neki.

A Dönitz melletti tanúságtételeket közzétettük a „Dönitz in Nuremberg: A Reappraisal" (Dönitz Nürnbergben: átértékelés) című könyvben. Az első kiadás 1976-ban jelent meg, a második bővített kiadás pedig 1983-ban. Csupán két értékes hozzászólást idézek. Lord Henry Maitland Wilson tábornagy, a mediterrán övezet Szövetséges erőinek főparancsnoka ezt írta: **„A közel-keleti és a mediterrán térségben a parancsnokságom alatt tudomásom szerint a tengelyhatalmak nem sértették meg a nemzetközi hadijogot… A Nürnbergi Per politikai bűvészmutatvány volt."** Tom C. Clark, az USA Legfelsőbb Bíróságának 1949–1967 közötti bírája, és a Nürnbergi Per idején az USA főügyésze, ezt írta a könyvről: **„… A törvényhozók, jogászok, katonák, írók, diplomaták és királyi hercegek nyilatkozatainak sorozata… nemcsak… helyes távlatba helyezi a nürnbergi 'elvet', hanem ugyanakkor a tehetséges és elkötelezett admirálist úgy mutatja be, mint a parancs áldozatát… Ezt az antológiát mindazoknak el kell olvasniuk, akik abban érdekeltek, hogy a jog egyenlően szolgáltasson igazságot, a legyőzötteknek éppen úgy, mint a győzteseknek."**

Spandauból történt szabadulását követően Dönitz admirális azonnal dolgozni kezdett Emlékiratain, amelynek német kiadása „10 Jahre und 21 Tage" (10 év és 21 nap) címmel 1958-ban jelent meg. Ennek kinyomtatása 1958-ban, Németországban nagy problémát jelentett. Jobb lett volna várni néhány évig, de természetesen a nagyadmirális nem tudta, meddig fog élni. Ezért szükséges volt nem-kívánatos engedményeket tenni. Így ez a könyv nagyrészt a tengeri háborúval és a tengeralattjárók stratégiájával foglalkozik. Nem tárgyalja a spandaui éveket, a Szövetségeseket csak mérsékelten bírálja, és a nürnbergi eljárásról szóló fejtegetése konkrét problémákra, nagyrészt a tengeri hadviselést érintő kérdésekre szorítkozik. A nemzetiszocializmust némileg bírálja, nagyrészt a „vezéri elvre" szorítkozva, ezzel csontot dobva a „demokráciának", és némileg bírálja a táborokat, amelyeket elvileg ellenzett. Az volt a véleménye, hogy a koncentrációs táborokat először a britek alkalmazták Dél-Afrikában a búrok ellen, és mulattatta, amikor tőlem megtudta, hogy a „koncentrációs táborok" eszméje George Washingtontól származott, aki ezt a bajkeverő kvékerekkel szemben alkalmazta az amerikai forradalom alatt. Mivel ellenezték a háborút, táborokba záratta őket, ahol éheztek mindaddig, amíg más kvéker-szimpatizánsok nem adtak enni nekik. Ez a koncepció újra életre kelt Franklin D. Roosevelt baljóslatú eszmevilágában, aki a japán származású amerikaiakat ilyen táborokba záratta a második világháború alatt. Minden nép alkalmazott fogvatartás és kényszermunka céljából táborokat, még a nácik is, de ez eredetileg tisztán és egyszerűen amerikai koncepció volt.

Dönitz Emlékiratainak különböző kiadásait általában kedvezően fogadták. Az angol nyelvű kiadást szemlézve H. R. G. Whates a The Birmingham Post 1959. május 9-i számában, „Nagy-Britannia félelmetes ellenfele" című cikkében ezt írta: **„… Kitűnik e könyvből egy becsületes, nem-politikus tengerésztiszt képe, akinek briliáns és eredeti elgondolásai voltak a tengeralattjárókkal, mint hajókat romboló eszközökkel kapcsolatban. Egy olyan ember ő, „aki megnyerhette volna a háborút Németország számára, ha megkapta volna azt a 300 tengeralattjárót, amit kért… Dönitz szomorúan idézi Nelsont: 'Egyedül a sokaság képes megsemmisíteni.' Ő sohasem rendelkezett a sokasággal."**

1962-ben, 69 éves korában Dönitz felesége meghalt, és a Nagyadmirális egy kis garzonba költözött Hamburg egyik elővárosában. Tovább írta könyveit és szakmai cikkeit, fogadta régi bajtársait és kiterjedt levelezést folytatott történészekkel. A báb-Bonn hivatalos Tengerészete figyelmen kívül hagyta őt, de Dönitz gyakran meglátogatta egykori bajtársai csoportját, akik mindig lelkesen fogadták. Dönitz aktívan segítette a még mindig a Szövetségesek őrizetében lévő, úgynevezett „háborús bűnösök" ügyét is. Jómagam szoros érintkezésben maradtam a Nagyadmirálissal, segítettem neki mindenhol és mindenkor, ahogy tudtam.

1980. július 27-én egy meleghangú levelet kaptam Dönitztől, amelyet egy idős, reszkető kéz írt alá. Kifejezte: remléli, hogy még találkozhatunk. Ez nem jött létre. 1980. december 24-én, 89 éves korában békésen meghalt. A bonni rezsim megtagadta tőle a katonai tiszteletadást, és úgy rendelkezett, hogy ne tengerészeti egyenruhában jelenjenek meg egykori magas- és alacsony rangú bajtársai, akik azért jelentek meg a temetésén, hogy megadják neki a végtisztességet. A nekrológok általában kedvezőek voltak Németországban, tiszteletteljesek Angliában, és rosszindulatú zugfirkászokhoz méltó írások az USA-ban. Amint várható volt, a rádiós megemlékezések a régi második világháborús propagandavonalat és a nürnbergi moslékot követték. A legrosszabb ezek sorában a New York Times volt, ami engem nem lepett meg. Mindig úgy hivatkoztam erre az újságra, mint cionista szemétre. Mindenesetre Karl Dönitz bevonult a történelembe.

A Nagyadmirális halálával az államfői legitimitásával kapcsolatos vita feledésbe merült. De ezt megelőzően a 1970-es évek végén ez a téma szerencsétlen módon éledt újjá. Egy németországi radikális személy, egy bizonyos Manfred Röder ki akarta kiáltatni magát „a Birodalom kormányzójának", és a New York államlbeli Buffaloban élő társán keresztül kiadott egy hivatalos jegyzőkönyvet, amelyen ott szerepelt Dönitz admirális hamisított aláírása, ami arra utalt, hogy hozzájárult ehhez a nevetséges állításhoz. 1978. szeptember 22-én a Deutsche National Zeitung vezércikke kijelentette: „Tévelygő lelkek, akik magukat 'jobboldalinak' mondják, újabban azt a benyomást akarják kelteni, hogy ők Karl Dönitz Nagyadmirális érdekében cselekednek, amikor önmagukat a Birodalom kormányzójának' mondják. A Nagyadmirális a következőképpen fejezte ki magát e témával kapcsolatban…" Utána egy 1975. július 2-i keltezésű hosszabb nyilatkozat következett, amelyben Dönitz rámutatott arra, hogy mintegy 30 esztendő eltelte után ki van zárva annak komoly lehetősége, hogy ő a Birodalom elnökének nyilvánítsa magát. Így folytatta:

„1945. május 1-én nagyon tudatosan valójában nem a Birodalom elnökének, hanem államfőnek mondtam magamat. Annak érdekében cselekedtem így, hogy ne nehezítsem meg a legfelsőbb kormányzói hatalom gyakorlásának pusztán tényszerű folyamatát alkotmányjogi problémákkal. A legfelsőbb kormányzási hatalom de facto gyakorlása évtizedekkel ezelőtt egészen bizonyosan véget ért. Ebben az összefüggésben a történészekre hagyom annak eldöntését, hogy ez melyik pillanatban történt. A spandaui börtönből történt szabadulásom után, amikor elméletileg megtehettem volna, sohasem jelentettem ki, hogy önmagamat továbbra is a Német Birodalom elnökének tekintem. Azok miatt a politikai körülmények miatt, amelyek azóta kialakultak, egy ilyen nyilatkozat nemcsak jogi következmény nélküli, hanem politikailag ostobaság lenne… ártalmas hatást gyakorolna az egész német nép újraegyesülési akaratára."

Dönitz tanácsadói között nem volt egyetértés nyilatkozatának bölcsességére vonatkozóan. Jómagam egyedüliként szerettem volna minél előbb egy kinevezett utódot látni, de Dönitz ellenérvként azt kérdezte, hogy ki lenne alkalmas? (Az én javaslatom Otto Ernst Remer vezérőrnagy volt, a példamutató hazafi, aki bátran leverte az 1944. július 20-i összeesküvést.) Egy dolog biztos: az egyesült Németország egyetlen kormánya sem veheti át a hivatalát úgy, hogy ne tartana igényt arra a folytonosságra, amely a Dönitz-kormányon, a Birodalom utolsó kormányán át vezet.

Amikor Dönitz admirális 1956-ban kiszabadult a spandaui börtönből, egy idegen világba tért vissza. Az elmúlt 10 év eseményeit nagyrészt eltitkolták előle. Azt gondolta, hogy a német nép ugyanaz, amelyet ő az 1930-as és 1940-es években ismert, de ez nem ugyanaz a nép volt. 1960-ra az ifjúság már teljesen amerikaiassá vált. A Coca-Cola kultúra a hippijeivel, a néger zenéjével, az „osztályharos" szakszervezeteivel, a hazafiság, a faj, a család és a kulturális értékek elvetésével az ifjúságban már mély gyökeret vert. Mindez az amerikai átnevelési politikának gyümölcse Németországban. Akárcsak az amerikaiak, már a németek sem akarnak dolgozni, hanem csupán pénzhez jutni. Már a múlté a minőség és a szaktudás, a német energia és alkotókészség. A német nő „túlságosan jó" lett arra, hogy házimunkát végezzen, erre a feladatra kelet-európaiakat, ázsiaiakat, afrikaiakat importáltak és importálnak. A statisztikusok szerint néhány évtizeden belül Németország megszűnik német lenni, az országot a baloldali szakszervezetek által támogatott idegen fajok fogják uralni. Dönitz admirális még megérte ezeket a változásokat. Eljutott odáig, hogy megvetett mindent, ami a „demokrácia" támogatása mellett szólt, és végül vigaszt egyedül saját nemzetiszocialista lelkiségének erejében talált.

Befejezésül szeretnék emlékeztetni Adolf Hitler Politikai végrendeletének egy sorára, amelyben „minden német, minden nemzetiszocialista" hitére hivatkozott. Az előttünk álló években nem sokat várhatunk Németországtól vagy a németektől. De Hitler tudta jól, hogy nem minden nemzetiszocialista német. A tanítások túl fognak bennünket élni. A mozgalom a még meg nem született nemzedékekben fog gyökeret ereszteni, növekedni és virágozni, talán olyan népek körében, ahol ezt a legkevésbé várnánk. Ez tetszene az olyan embernek, mint Karl Dönitz nagyadmirális volt. Az egyik ellenséges nyugat-német nekrológ, Dönitz-et bírálva, egyik újabb keletű kijelentését idézte, miszerint ő semmiért nem mentegetőzik, és ha újra élhetné az életét, mindent ugyanúgy csinálna. Az ilyen emberek ritkák a történelemben.

Amikor 1956-ban Dönitz kiszabadult a börtönből, George Sylvester Viereck íróval és történésszel együtt táviratot küldtünk neki:

„Azon a napon, amikor az Ön vasakarata győzött bosszúálló üldözőinek tervei felett amerikai barátai gratulálnak Önnek és kívánnak hosszú, egészséges életet. Az egész megvetésre méltó nürnbergi eljárás folyamán – amit az USA-nak és a világzsidóságnak a bűnszövetsége dolgozott ki és alkalmazott – az Ön szilárd becsületessége példakép volt azok számára, akik újjá akarják építeni az összeomló nyugati világot.

Ön a személyes bátorsága által győzedelmeskedett a nyugati kultúra rombolóinak kiszámított tervei felett, és ma úgy áll előttünk, mint a Becsület, a Hűség és a Hit megszemélyesítője. Semmilyen megfontolás ne tántorítsa el ettől a személyes példaadástól. Ön a Történelem Nagy Könyvébe aranybetűkkel írta be a nevét!"

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Ifj. Walther White:

A REJTETT ZSARNOKSÁG

Interjú Harold Wallace Rosenthal-lal (II. befejező rész)

(Mindenki, *aki nem tudja, hogy a szervezett zsidóság a világkommunizmus, a nemzetközi cionizmus ösztönzője, és benne van a keresztény civilizáció lerombolására irányuló összeesküvésben, túlságosan naiv és tudatlan ahhoz, hogy megbirkózzon az előttünk álló problémákkal.*

A Krisztust gyűlölő zsidók, akik összeesküdnek a keresztény örökség ellen, semmit sem élveznek jobban, mint azokat a jobboldali személyeket, akik védik a zsidókat, és beszélnek mindenről, ami országunkat fenyegeti, kivéve a zsidó összeesküvők Rejtett Kezéről, minden gonoszság gyökeréről, ami fenyegeti a keresztény civilizációt.

A gonosz erő az ANTIKRISZTUS, ahogy ezt kinyilatkoztatva János a második levelében mondja: „Ő az Antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút." Ezek a zsidókat támogató konzervatív és liberális személyek tudatosan vagy tudtukon kívül a saját országukat segítik romba dönteni. A szerk.)

„A legtöbb zsidó nem szereti bevallani, de a mi istenünk Lucifer, és mi az Ő választott népe vagyunk. Lucifer nagyon is élő."

A fenti mondat szó szerinti idézet Harold Wallace Rosenthaltól, aki egykor adminisztratív segítője volt Jacob Javits szenátornak.

Nekem, ifj. Walther White-nak, aki 17 évig a WESTERN FRONT című, havonta megjelenő konzervatív folyóirat főszerkesztője voltam, említést tettek Washingtonban Mr. Rosenthal dicsekvéseiről. Így vettem magamnak azt a bátorságot, hogy találkozzak és interjút készítsek vele (díjazásért).

Mr. Rosenthal nyilvánosan kijelentette, hogy mindenütt a világon a zsidók uralkodnak, és ellenőrzik az amerikai politikai élet minden szeletét és a média minden vonatkozását.

Végül találkoztam Mr. Rosenthallal, és interjút készítettem vele, amelyet tudtával és beleegyezésével magnószalagra rögzítettem. A hosszúra nyúló találkozás alatt Mr. Rosenthal türelmetlen, nyers és közönséges lett (mindez rögzítve lett a szalagon), majd még az interjú befejezése előtt kérte a fizetségét.

Mivel a teljes interjú nagyon hosszú volt, két részben tettük közzé. Példányait a világ minden részéről keresték az emberek.

Az alábbiak egy vita után kezdődnek, mialatt a magnó ki volt kapcsolva.

W: Mr. Rosenthal, ha lehetővé tesszük, hogy az igazi történelem széles körökben közismertté váljon – ha az igazság tényleg felszínre kerül –, mire számít: az emberek szerte a világon mit fognak tenni Önökkel, zsidókkal?

R: Azt hittem, ezt az interjút befejeztük.

W: Engem ez érdekel – és úgy látszik, hogy ez a kérdés megköveteli az Ön válaszát.

R: Mi mindent befejeztünk, White, és most újra faggatni kezd engem. Megadtam Önnek a „kőtáblákat", és még többet akar. Úgy sem érti meg. Ön keresztény.

W: Ön most azért vet meg engem, mert keresztény vagyok. Azt hittem, megpróbáljuk üzletszerű alapon tartani ezt az interjút, vagy nem?

R: (Érthetetlen szitkozódás Rosenthal részéről)

W: Bármi is legyen – vagy bármit is jelentsen az, Ön olyan szavakat használ, amiket sohasem hallottam korábban. Ön angolul beszél?

R: Azt mondtam: –

W: Lenne szíves betűzni?

R: (Rosenthal betűzi: M-I-S-N-A-H, és röviden azt mondja, hogy az a Talmud egyik alapját jelenti.) Mr. Rosenthal így folytatja: Ne időzzünk ezzel, nem jutunk sehová sem. Ezenkívül lezártuk a dolgokat, és ezzel véget ért az, amiben megállapodtunk.

W: Fél válaszolni arra a kérdésre, amelyet feltettem?

R: Mi a csudát gondol, ki vagyok én? – nem félek megválaszolni semmilyen kérdést sem, de elegendő információt adtam egy könyv számára.

W: Nem fizettem már Önnek a megegyezésünk szerint?

R: Oh igen – biztosan –, de most továbbiakra tart igényt. Rendben van, szeretné tudni a véleményemet azzal kapcsolatban, hogy az emberek szerte a világon mit fognak gondolni, amikor ez a történet írásban megjelenik.

W: Nos, nem pontosan ezt kérdeztem, de folytassa csak!

R: Egy fikarcnyit sem törődök azzal, hogy mit fognak gondolni az emberek. Egyébként, amikor ez megtörténik, mindketten halottak leszünk. Biztosan halottak. Ez kielégíti Önt?

W: Van itt még a jegyzetemben két vagy három kérdés, Mr. Rosenthal, amikre még válaszolnia kell, és az egyik nagyon fontos.

R: Mi az?

W: A nácik által állítólag elégetett, illetve meggyilkolt hatmillió zsidó története.

R: Mi van ezzel kapcsolatban?

W: Tudja-e, hogy ki, vagy melyik zsidó szervezet találta ki ezt a nagy hazugságot?

R: Nem. Én nem tudok semmit sem annak valódiságáról. Nem gondolom, hogy ez bármiképpen fontos lenne.

W: Mr. Rosenthal, Ön ezt ennél jobban tudja. Mi a helyzet a fiatalabb nemzedékkel, amely úgy nő fel, hogy elhiszi ezt a nagy hazugságot? És azt mondja, hogy ez nem fontos?

R: Ez a háború kinövése volt, és valamennyien tudjuk, hogy Hitler gyűlölte a zsidókat. Ezért valaki, valahol azt gondolta, hogy eltúlozza a számokat. Mi tudjuk, hogy a nácik sok, nagyon sok zsidót megöltek.

W: Biztosan tudom, hogy amikor kitört a második világháború, kevesebb, mint negyedmillió zsidó élt EGÉSZ Németországban. Sok ezer zsidó már elhagyta Németországot.

R: És akkor mi van? Amint korábban mondtam, a zsidó nép a legokosabb nép a világon. Így valaki egy nagy számra gondolt, és talán az nőtt mostanára a meggyilkolt zsidók számaként hatmillióra. Mi kontrolláljuk a hírközlő médiát, és ez nagy különbség. Máskülönben az Önök népe mondhatta volna el az ÖNÖK nagy hazugságát.

W: Tehát Ön könnyedén elhessegeti ezt. Ilyen szörnyű valami…

R (Közbevág): Az én népem megtanulta, hogy nagyobb figyelmet szenteljen a tanítóinkra, mint az Önök népének és törvényeinek szavaira.

W: Önök Amerikában élnek, Mr. Rosenthal. Nekünk kötelességünk megtartani Hazánk törvényeit. Az Önök vallása azt tanítja, hogy esküt tehetnek, amikor politikai tisztséget vállalnak.

Nos, birtokomban vannak zsidó dokumentumok, amelyeknek Kol Nidre a neve, és bebizonyítottam azok valódiságát. A Kol Nidre (Minden eskü) a Talmudban található, és minden évben a zsinagógában Engesztelés Napján elmondják, hogy minden jövőbeli kötelezettség, eskü vagy ígéret, amit egy zsidó tehet, „legyen feloldozottnak, megbocsátottnak, semmisnek és érvénytelennek gondolva, és következmény nélkülivé téve". Ez lehetővé teszi, hogy a zsidók hazudjanak, felforgassanak, csaljanak stb.

R: Nos, biztos vagyok benne, hogy nem minden zsidó űzi ezt az eskü-gyakorlatot.

W: De akik gyakorolják, nemde a Rabbi jóváhagyásával teszik azt?

R: Bizonyos mértékig. Talán, amikor az egyénnek hasznos.

W: Az ilyesmi nem bűnös dolog?

R: Lehet, hogy bűnös az Önök gondolkodásmódja szerint. Megmondtam Önnek, hogy Ön és én különbözőek vagyunk. Különböző emberek. A hitünk teljesen különböző. Mi sok évszázadon keresztül úgy nőttünk fel, hogy számunkra nem bűn valamely esküt letenni és megszegni. Ez a mi tanításunk.

W: Mindeddig félretettem mind közül a legfontosabb kérdést.

R: Figyeljen ide, White, ha valami továbbit akar, az időm pénz. Megegyeztünk valamiben, és azt kiterjeszti indokolatlanul. Önnek mindaz, amit megbeszéltünk, megvan hangszalagon, és emlékezzen: megegyeztünk abban, hogy felhasználhat, amit csak akar, a hangszalagról és a jegyzeteiből – de semmilyen körülmények között nem sokszorosíthatja a hangszalagot. A kazettákat meg kell semmisíteni. Ha megszegi ezt, White, mi levágjuk a heréit.

W: Kik azok a „mi"?

R: Ön eszes ember és kitalálhatja. Ön nem akar semmi problémát, és mi sem akarunk semmi ilyet. Megtartja az egyezségünket és senki sem fog Önnek ártani! Most adja ide nekem a pénzem hátralévő részét! Oké?

W: Szándékszom betű szerint megtartani a megállapodásunkat, és becsületszavamat adom Önnek, hogy ezek a hangszalagok nem lesznek semmi másra használva, mint a történet előkészítésére. Nincs semmi félreértés. Ebben megegyezünk, és én megtartom a szavamat. Megkapja a pénzét.

R: Nekem barátaim vannak, White – egy csomó embert ismerek, és nem akarom, hogy nekem tulajdonított dolgokat olvassanak, amiket nem mondtam. Nem törődöm semmit sem azzal, hogy Ön vagy bárki más mit gondol, de nem szeretnék kinyomtatva látni hazugságokat, hanem csakis ennek az interjúnak kérdéseit és feleleteit.

W: Ebben a tekintetben tökéletesen megértettük egymást, Mr. Rosenthal. Nos, kérem, ez a kérdés…

R: Halljuk!

W: Önnek biztosan meg kellett tudnia iskolai tanulmányai során, vagy volt valamilyen személyes megérzése vagy felismerése azzal kapcsolatban, hogy MIKOR és MIÉRT kezdődött el az a történet, hogy a zsidók Isten választott népe.

R: Mi Isten választott népe VAGYUNK.

W: Ön ezt valóban hiszi, Mr. Rosenthal?

R: Önnek és nekünk valójában egészen más az Istenünk.

W: Ez a válasz arra, hogy a zsidók Isten választott népe?

R: A mi Istenünk számára mi választottak vagyunk. Ezt tanultuk gyermekkorunktól fogva.

W: Ez kitérő válasz. Ön tudja, hogy mit akarok, amikor ilyen kérdést teszek fel, és nem hiszem el az Ön válaszát, illetve magyarázatát.

R: Oké. Nem törődöm azzal, hogy Ön mit hisz.

W: Az Ön népe hiszi-e, hogy Jézus Krisztus zsidó volt?

R: A fene egye meg! Csak nem megyünk vissza arra újra, hogy mi kik vagyunk? Ezen már túlléptünk.

W: Az még azelőtt volt, hogy a magnetofont először bekapcsoltuk. Nem hiszem, hogy rögzítettük a válaszát erre a kérdésre.

R: Nos, nem tudok válaszolni minden zsidóra vonatkozóan. Úgy sejtem, azt kérdezi, hogy világszerte mit hisznek a zsidók?

W: Igen.

R: Ön és mi nagyon különbözünk. Önök más fajt alkotnak. Önök nem a mi fajtánk. Nem titok, hogy nem tiszteljük Önöket és az Önök fajtáját.

W: Ön a mi fajtánkra, mint keresztényekre hivatkozik?

R: Nem, Önök pogányok – és mindanynyian az ellenségeink. Amikor kisfiú voltam, nagyon fiatal, minket nagyon bölcsen tanítottak. Sok évszázaddal ezelőtt, amikor a zsidókat majdnem minden országban üldözték, nagyon sok országból kiűzték őket bizonyos kormányok (nem tudok pontosan visszaemlékezni, hogy Franciaország vagy Spanyolország kormánya volt-e). Valamiképpen a kormány azt követelte, hogy a zsidóknak keresztényné kell lenniük, vagy kiűzik őket az országból.

W: Igen, emlékszem, hogy erről sokszor olvastam.

R: Franciaország vagy Spanyolország volt.

W: Élénken emlékszem arra, hogy Spanyolország királynője, Izabella nagyon türelmes volt a zsidókkal szemben, kétség esetén mindig megadta nekik a kedvezőbb eshetőséget, egészen addig, amíg ki nem nyílt a szeme teljesen a zsidók álnokságaira. De folytassa, kérem.

R: Valamiképpen a zsidóknak abban az időben volt egy nagyon bölcs Rabbi vezérük, egy egész világra szóló vezérük, és az ő tanácsait tiszteletben tartották világszerte. Azt mondta, hogy a zsidóknak azt kell ▶

▶ színlelniük, hogy keresztényekké váltak, ki kell várni az idejüket, és valódi áldozatokat is kell hozniuk, ha szükséges.

Mi mindig készek voltunk néhány ezer zsidót feláldozni, cserébe a világuralomért. (Ez volt a terve azoknak a zsidóknak, akik a második világháborúra ösztönöztek. Bizonyos zsidókat feláldoztak, hogy az üldözésre vonatkozó propaganda folytatódjék.) Ez kis ár, és semmi baj sincs ezzel.

Azt tanultam, hogy nekünk, zsidóknak jogásszá kell válnunk, hogy ellenőrizni és szorongatni tudjuk a bíróságokat, sőt a bírókat is, ha ők nem-zsidók. Doktorokká, tanítókká és vezetőkké kell válnunk minden egyházban – és ezt a célt csaknem teljesen megvalósítottuk.

Azt mondtam előbb, és most is azt mondom, hogy az egész világot uralni akarjuk, lehetőleg mielőtt meghalok. Nagyon sikeresek vagyunk a gojok összezavarásában.

Ön nem ostoba, White. Tudja, hogy a zsidók az egységességünk miatt sikeresek. Meghalunk egymásért, ha szükséges. Bőkezűen pénzeljük a mieinket, ezért érthető, hogy nem csak ebben az országban uralkodunk. Mi irányítjuk az amerikai külügyi eseményeket. Mi vagyunk a világ szuperkormánya. Nem elég ez?

W: Folytassa. Amit mond, nagyon érdekesnek találom. Kérem, folytassa.

R: Mi alkotjuk a leghatalmasabb nemzetközi testületet a világon. Elhiszi ezt?

W: Olyan önbizalommal beszél, hogy én…

R (belevág): Megsemmisíthetnénk minden ország gazdaságát anélkül, hogy ennek tudatában lennének, ha akarnánk. Gondolom, ezt akarta hallani.

W: Elvárom, hogy igazat mondjon nekem, Mr. Rosenthal.

R: Nos, ez igaz. Mi okosak, hatalmasak vagyunk, és a megfelelő időben összepárosítjuk az Önök goj nőit feketékkel, és 50 év alatt valamennyien kevert fajúak lesznek. A négerek szeretnek közösülni az Önök fehér nőivel, és mi bátorítjuk ezt – felhasználva őket az előnyünkre.

W: Emlékszem arra a mondására, hogy a feketék egy célt szolgálnak.

R: Igen, mi őket nagyon előnyösen felhasználjuk.

W: Feltételezem, hogy megpróbálják elpusztítani, miután kihasználták őket.

R: Ha szükséges. Igen! Ön és én tudjuk, hogy ők alsóbbrendű emberek, bárgyú faj, de hasznosak a pénzszerzés szempontjából. A négerek tenni fognak valamit a pénzért. Nos, amikor eljön az ideje – és Önök lehet, hogy megérzik ezt –, a miénk lesz a teljhatalom, mialatt Önök, ostoba keresztények, arra várnak, hogy az Önök Krisztusa, a szélhámos, visszatér, mint a szabadítójuk.

W: Keserűen beszél.

R: Egyáltalán nem. Miért lennék keserű? A csúcson vagyunk!!!

W: S amikor az egész szennyes történet ismertté válik, a következmény a polgárság öntudatra ébredése lesz – egy haragos polgárságé, amely majd meg akarja semmisíteni Önöket.

R: Hogyan? Azt kérdem: hogyan? ÖNÖK nem képesek elérni a népet. Mi az egészet annyira kontroll alatt tartjuk, hogy bárki csak a mi média-kontrollunkon keresztül léphet kapcsolatba a néppel. Kik ellenőrizték a tömegmédiát a XX. században?

Minden vezető médiaszemélyiség zsidó volt!!! Mi tönkretettük a népet! Teljesen megfertőztük templomaikat is, és mi irányítjuk az iskolarendszert is. Az a valóság, hogy teljesen mi irányítjuk a szervezett kereszténységet. Majdnem mindenütt.

W: Úgy találom, hogy sok dolog, amit mond, visszataszító. Az a mód, ahogy mondja a dolgokat…

R: Ez az, amit hallani akart, vagy nem fizette volna ki a pénzt ezért az interjúért.

W: Feltéve, hogy őszinte velem – de még mindig nem válaszolta meg azt a kérdést, amit sokkal korábban feltettem: hiszi-e, hogy Jézus Krisztus zsidó volt?

R: Azt mondhatnám: nem hisszük, hogy Krisztus zsidó volt. Csaló volt, és az emberek milliói világszerte hiszik, hogy a kereszténység az Önök Bibliájának hazug, szándékosan pontatlan fordításán alapult.

Krisztus csaló volt. Még az Egyházak Országos Tanácsa is egyetért azzal, hogy rossz fordításai készültek annak a könyvnek, amit Önök tisztelnek. Az a könyv hazugságokon alapult. (Ez a magyarázat aligha tekinthető igazi keresztény forrásból származónak, mert az Egyházak Országos Tanácsát zsidók szervezték meg, és a teológiáját zsidók ellenőrzik.)

W: A legújabb tudományos kutatás szerint az Önök ősei nem izraeliták, hanem mongolok és ázsiaiak voltak Kelet-Európából és Nyugat-Ázsiából, tehát az Önök ősei több ezer mérföldre voltak a Szentföldtől. Sohasem látták a Szentföldet – és ez azt bizonyítja, hogy az Önök népe nem választott népe Istennek.

R: És akkor mi van? Mit másít ez meg?

W: Sok éven át tanították nekünk a nagy hazugságot, hogy a zsidók Isten választott népe, ezért ez bizony különbség. Nagyon súlyos különbség.

R: Mi ez a súlyos különbség?

W: Ez azt bizonyítja, hogy a mai zsidók nagy többsége kazár eredetű. Az önök ősei sohasem tették a lábukat arra a földre, ahol Krisztus járt. Sohasem ismerték Jeruzsálemet és Palesztinát… (Mr. R. közbevág).

R (kiabálva): Mi a fenét másít ez meg most?

W: Úgy találom, hogy sok minden, amit elmondott és az arrogáns modora visszataszító, azt lehet mondani, kétségtelenül része ennek a gigantikus… ennek a szörnyű összeesküvésnek az emberiség ellen – és időnként megkísérli a dolgokat elhessegetni azzal, hogy azt mondja: „mit másít ez meg?" Sok minden megdöbbent engem abból, amit beismert. Ténylegesen nem találok erre szavakat… (Mr. R. itt félbeszakítja.)

R: Ez azért van, mert Ön goj. Önök ezt nem értik. Sohasem fogják megérteni! Amíg nem lesz túl késő, a reményem szerint az amerikai nép nem… (Mr. R. itt szünetet tart.)

W: Sok mindent abból, amit egyénileg elmondott, az emberek esetleg nem hisznek el Önnek – esetleg nem hiszik el ezt az interjút… (Mr. R. félbeszakítja.)

R: Ez az, amiért ma uralkodunk. Egyike az okoknak. Az Önök népe nem hiszi el, hogy lehetséges valamely népnek vagy fajnak véghezvinni azt, amit mi kétszáz év alatt teljesítettünk.

A goj ostoba. Mi intelligensek vagyunk. Nagyon fontos személy leszek hamarosan Washingtonban. Az ország kiválósága akarok lenni. Hallani és olvasni fog rólam a jövőben. Fiatal vagyok, és el merek Önnek többet mondani, mint amennyit bármely más zsidó el merne mondani Önnek – legalábbis nyilvánosan. Bizonyos dolgok abból, amit elmondtam, a zsidóság belső, láthatatlan világának része.

W: Amikor Önre nézek és észreveszem a megváltozását, megvetésre méltó korcsnak látom. Önből minden… (Mr. R. félbeszakítja.)

R: Senki sem nevez engem korcsnak, ne mondjon ilyet!

W: Ön megvetésre méltó, alantas és undorító!

R: Laposra verem a fejét, Istenemre, ha engem korcsnak nevez…

W: Az Ön helyében nem próbálnék ilyet tenni. Nekem is vannak barátaim, úgyhogy folytassuk tovább ezt az interjút hivatalos hangnemben, ahogy kezdetben szándékoztuk. (Mr. R. ekkor mondott valamit, amit megkértem, hogy betűzzön le. Betűzte: O-Y V-A-Y, Oy, Vay, és hozzátette: oy vay iz mir, és amikor megkérdeztem, hogy ez mit jelent, azt mondta, hogy én azt nem érteném meg, de leírom ide, mert ott van a magnószalagon.)

W: Gyakran, amikor azt mondjuk valakire, hogy zsidó, azt válaszolják, hogy: „Úgy tudom, ő presbiteriánus, vagy katolikus…" Szeretném tehát tudni a véleményét, illetve magyarázatát. Hogyan éreznek a zsidók egy másik zsidóval kapcsolatban, aki keresztény tudóssá válik, vagy áttér valamelyik más vallásra? Az illető többé már nem zsidó?

R: Ez igen könnyen megválaszolható. Nem tudom, hogy mi volt az Ön apja vagy anyja, úgy értem, milyen nemzetiségű…

W: Az apám brit-angol, az anyám német volt.

R: Nos, ha eldöntötte, hogy tanulmányozza a cionizmust vagy a Talmudot, illetve ténylegesen át akar térni és eljár a zsinagógába, el akarja-e törölni az angol vagy német származását?

W: Természetesen nem – de ezt egy tanult zsidótól akartam hallani. Ön azt mondta, hogy az illető mindig zsidó.

R: Mi azok vagyunk, amik vagyunk. Nem számít, hogy csatlakozunk valamihez, vagy elfogadunk valamit. Ez nem változtat azon, amik VAGYUNK. Én zsidó vagyok, és semmit sem változtat rajtam, hogy felveszek egy másik vallást.

W: De a zsidók nagy része űzi ezt a megtévesztést.

R: Nekünk megvan az a tehetségünk, hogy összezavarjuk az Önök problémáit.

W: Önök a megtévesztés mesterei, és az Önök ravasz gyakorlata tette lehetővé, hogy beszivárogjanak a kormányokba világszerte.

R: Miért ne? Miért ne vennénk át a hatalmat a bankok, egyetemek, az egyház és a kormány felett, ha a gojok nem elég intelligensek ahhoz, hogy működtessék azokat? Nem tudtam volna így beszélni néhány évvel ezelőtt, de most más a helyzet. Jelenleg a világon semmi sem hiúsíthatja meg a terveinket, ezért sokkal szabadabban beszélhetek. Amit én feltártam, segíthet más zsidókat is beszélni. Mi nem vagyunk gyáva faj.

W: Ön nagyon magabiztos, és a népe nem olyan, mint Ön?

R: Mi sok dologban megosztottak lehetünk, de valójában soha semmi sem választ el minket.

W: Ki az a MI?

R: Az én népem, a zsidók egységesek, amikor az nagyon sokat számít. Semmilyen esemény sem oszthat meg minket sohasem. (Az évszázadok során a zsidók megtanulták, hogy nem bízhatnak más népekben. Ezért a zsidó faji kötelék a legnagyobb kötelék.)

W: Úgy hallottam, hogy a zsidók dühösen harcolnak egymással!

R: Oh, az egészen más! Biztosan harcolunk egymással, de amint mondtam, amikor az nagyon sokat számít, egységesek vagyunk. Az erősségünk, White, a megosztás és a kétszínűség. Ez tévedhetetlen fegyver, és mi ügyesek vagyunk – talán tökéletesek annak alkalmazásában. Önöknek nincs olyan intelligenciájuk, hogy velünk vetélkedhetnének!

W: De van kultúránk, amelyet Önök, zsidók sohasem értenek meg, sohasem érnek utol.

R: A zsidóknak van családi életük. A mi kultúránk magas színvonalú nevelést követel meg. Olyan mércéket állítunk fel, hogy gyermekeink felülmúlják a szülőket. Népünk folyamatosan drámai előrehaladást mutat a nevelésben. Gyermekeinknek sikere nem teljesen az iskoláiktól függ, hanem a családtól, és büszkék vagyunk ezekre a teljesítményekre.

Önök velünk nem vetélkedhetnek! Az USA-ban minden évben több mint 12 000 orvos kerül ki az egyetemekről, és közülük majdnem 10 000 zsidó. A jogi egyetemi hallgatók között a zsidók százalékaránya még magasabb. A zsidóknak olyan szilárd alapjuk van itt az USA-ban, hogy a mi uralmunkkal bármely szembenállás csak időleges lenne.

Tudja, nevetünk a hatmilliós történeten, éppen úgy, mint azon, hogy Krisztus zsidó volt, valamint az Isten választott népe történeten. Meg kell mutatni az embereknek, hogy annyira összetartunk, mint egyetlen más nép sem a világon. A zsidók közel állnak olyan zsidókhoz is, akiket sohasem láttak, sőt akikről talán sohasem hallottak.

W: Mr. Rosenthal, remélem, nem hazudott nekem semmiben sem.

R: Amit elmondtam Önnek, igaz. MINDEN igaz. Nincs szükségem arra, hogy hazudjak.

W: Azt tapasztaltam, hogy a zsidók szenvedélye a kapzsiság, a profit és a kereszténység elpusztítása. Igazam van?

R: Ezt nem állíthatom minden zsidóra.

W: A zsidók nagy többségéről beszélek. Igazam van?

R: Lehet, hogy a legtöbb zsidó így érez, de ebben nincs semmi rossz!

W: Azt gondolom, hogy Ön csupán szerepet játszik, mert van Önben bizonyos keserűség, és talán olyan dolgokat mond, amiket még Ön sem hisz. Bizonyos dolgok, amiket mond, csaknem hihetetlenek.

R: Nos, én fütyülök arra, hogy Ön mit hisz. Önnek tisztességes válaszokat adtam. Most már nincs több kérdés. Ne feledje a megállapodásunkat – ha megtudom, hogy a magnószalagot másra használta, mint amiben megegyeztünk, akkor Ön súlyos következményeket fog elszenvedni. Megértette?

W: Megértettem. És most, Mr. Rosenthal, itt a pénz, amiben megállapodtunk erre az interjúra.

Ui.: Miután a magnót kikapcsoltam, azzal vádoltam Harold Rosenthalt, hogy nem tartotta magát a megegyezésünkhöz: nem felelt őszintén arra a kérdésemre, hogy a zsidók Isten választott népe-e. Ezt felelte: **„Mi Isten választott népe vagyunk… A legtöbb zsidó nem szereti ezt bevallani, de a mi istenünk Lucifer – így én nem hazudok – és mi az ő választott népe vagyunk. Lucifer nagyon is élő."** Megdöbbentem. Nem tettem további megjegyzést. Figyeltem ezt az arrogáns, dicsekvő személyt, aki időnként úgy változott, ahogy a kaméleon változtatja a színét. Sokszor mutatott gyűlöletet, sőt mérget. Végezetül mocskot éreztem körülötte.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Inotai László Zoltán:

Feldherrnhalle

A Feldherrnhalle mártírjai és Bosnyák Imre emlékének

München egyik nevezetessége az Odeonsplatzon álló monumentális 19. századi épület, amely 85 évvel ezelőtt olyan eseménynek volt szemtanúja, amelyet később a Harmadik Birodalom fennállása alatt mindvégig kultikus tisztelettel emlegettek és mi, mai nemzetiszocialisták sem feledkezhetünk meg erről. A fent említett épület, azaz a Feldherrnhalle előtt eldördült sortűz vetett véget tizenhat nemzetiszocialista mártír életének és az NSDAP Németországot menteni kívánó egyik próbálkozásának, a később sörpuccsként emlegetett hatalomátvételi kísérletnek. A következőkben ennek történetét idézzük fel.

A weimari tehetetlenség

Ahhoz, hogy tisztában legyünk mi vezette a Führert arra, hogy elszánja magát egy erőszakos hatalomátvételre, át kell tekintenünk a weimari köztársaság 1920 és 1923 közötti történetét.

A versailles-i békeszerződés sújtotta Németországot talpraállítani képtelen demokrácia megdöntésének első kísérletére 1920. március 13-án került sor Berlinben. A történelembe Kapp-puccs néven bevonult esemény Bajorországban is éreztette hatását. Noha a berlini kísérlet rövid úton kudarcba fulladt, Bajorországban sikerült a szociáldemokrata Hoffmann-kormányt elmozdítani és – egy átmeneti időszak után – a polgári, konzervatív Gustav von Kahr került a bajor miniszterelnöki székbe. A birodalmi politika szintjét már nem jellemezte ilyen horderejű változás. 1920 júniusában, a centrumpárti Konstantin Fehrenbach kancellárrá történő kinevezésével ugyan a weimari köztársaság fennállásának első nem szociáldemokrata vezetésű birodalmi kormánya állt fel, de ez nem járt a szociáldemokraták hatalmi súlyának csökkenésével, mivel az új vezetés kisebbségben kormányzott, így ez csupán egy látszólagos, enyhe jobbratolódást jelentett a birodalmi politikában. A Fehrenbach-kormány az antant irreális összegű (132 milliárd aranymárka) jóvátételi követelésének elfogadását elkerülendő, lemondott és bár az új kormány vezetője a szintén centrumpárti Joseph Wirth lett, a szociáldemokraták négy tárca erejéig újra szerepet kaptak a kormánykoalícióban. A külügyminiszter, miután a Német Nemzeti Néppárt egyik vezetője, dr. von Rosenberg lemondott, a liberális nagyvállalkozó Walter Rathenau lett. Rathenau, aki az AEG konszern elnöke volt, elsősorban a gazdasági nyitás és ennek érdekében a megalkuvó „teljesítési politika” híve volt, szemben a nagytőkések azon csoportjával (pl. Krupp, Thyssen, Stinnes), akik Németország felemelkedését az újrafelfegyverzésben látták. Rathenau az antanttal kiegyezésre törekedő politikája felháborította a német nép sorsáért aggódó hazafiakat, és amikor sor került Szovjet-Oroszországgal a rapallói egyezmény aláírására, akkor a hazafias tisztek egy csoportja 1922. június 24-én meggyilkolta Rathenau külügyminisztert.

A merénylet után, a baloldal nyomására egy rendelet született, amelynek keretében a birodalmi belügyminiszter felhatalmazást kapott arra, hogy a „köztársasági *kormány megdöntésére, vagy a kormány tagjai elleni erőszakos cselekményekre felbújtó*” gyűléseket betiltsa. Szociáldemokrata és kommunista nyomásra nyomban be is tiltották a Consul Szervezetet (ők hajtották végre a Rathenau elleni merényletet), a nagymúltú Össznémet Szövetséget (Alldeutsche Verband), valamint a Stahlhelmet. Később a rendeletet törvényi szintre emelték, ami a koalíción belül is válságot okozott. A kommunisták eleve ellene szavaztak és a szociáldemokraták is óvatosan álltak a kérdéshez, tartva attól, hogy a törvényt nem csupán a jobboldal, hanem ellenük is eszközként használhatják fel. Az ellentét végül a koalíció felbomlásához vezetett. Az új kormány vezetőjének személyében a döntés a szociáldemokrata Ebert birodalmi elnökre hárult, aki – némi meglepetésre – a szociáldemokrata párt által elutasított Német Néppárt egyik vezetőjét, a HAPAG (Hamburg-Amerikanische Paketfahrt AG) vezérigazgatóját, Wilhelm Cunót bízta meg kormányalakítással. Cuno kancellár valamennyi polgári pártot bevonta a koalícióba, így a Fehrenbach-kormánnyal ellentétben, immár többségi kormány alakult a szociáldemokraták nélkül. Az új kormány, első intézkedéseként ötéves fizetési haladékot kért a jóvátételi tárgyalásokon és a márka stabilizációja is lekerült a napirendről, noha az év végére az infláció mértéke sohasem látott magasságokba emelkedett, éhséglázadásokat kiváltva Közép-Németországban és a Ruhr-vidéken. Ezen helyzetet kihasználva a baloldal megerősödött, aminek jeleként két – Bajorországgal szomszédos – államban, Szászországban és Türingiában is kommunista-szociáldemokrata kormány alakult.

Ugyanakkor a birodalmi kormány jóvátételi politikájára válaszul, 1923. január 11-én francia és belga csapatok vonultak be a Ruhr-vidékre. Bár a birodalom politikai erőinek jelentős része felsorakozott egy egységfrontban, de a birodalmi vezetés csupán egy passzív ellenállásra szánta el magát, továbbra is a halogatás politikájához folyamodott. A valódi ellenállásra – akárcsak eddig – most is a szabadcsapatok részvételével lehetett számítani. Számos hazafi kezdett hősies harcba a megszállók ellen, közülük is kiemelkedett bátorságával Albert Leo Schlageter, aki számos vakmerő tett végrehajtása után a franciák fogságába esett, akik 1923. május 26-án Düsseldorfban kivégezték, hatalmas felháborodást váltva ki a német hazafiakban.

A francia megszállásra egy egészen másfajta reakció is kibontakozni készült. A Ruhr-vidéki nagyvállalkozók néhány tagja szervezkedni kezdett egy Németországtól független Rajnai Köztársaság létrehozására. Tervüknek – amelyet a kölni polgármester, Konrad Adenauer is támogatott – igyekeztek megnyerni az augusztusban kinevezett új kancellárt, Stresemannt is, aki hajlott erre a megoldásra. Ezen szervezkedés hírei Münchenbe is eljutottak és ez volt az a pont, amikor az NSDAP vezetője, Adolf Hitler úgy döntött, ideje Németország pusztulásának véget vetni.

Az NSDAP megerősödése

1920 áprilisában az NSDAP még csekély létszámú tagságból állt, ismertségük mindössze Münchenen belülre terjedt ki. A Kapp-puccs, amely ugyan elbukott mire Hitler és Eckhart Berlinbe ért, annyi hozadékkal járt a párt számára, hogy Eckhart kapcsolatai lévén a Führer jelentős jobboldali személyekkel találkozott.

Hazatérve Münchenbe, újult erővel láttak neki az NSDAP fejlesztésének. Hitler kilépett a hadsereg kötelékéből, hogy teljesen a mozgalom építésének szentelhesse idejét. 1920. április 18-án megalakult az NSDAP első vidéki szervezete Rosenheimben, október 20-án pedig a második Landshutban. Utóbbit annak köszönhetik, hogy von Seeckt tábornok, a Reichswehr vezérkari főnöke megtiltotta, hogy az aktív katonák részt vegyenek politikai mozgalmakban, és ennek ellensúlyozására az egyes nacionalista politikai csoportok kezdtek fegyveres csapatok kialakításába. Landshutban Gregor Strasser vezetésével szerveződött egy „magánhadsereg”, amely ezután csatlakozott az NSDAP-hoz.

A vidéki csoportok megalakítása mellett az NSDAP vezetése a „külföldi” kapcsolatok kiépítését is megkezdte. Ez elsősorban Ausztriára és a Szudétavidékre terjedt ki. 1920. augusztus 7-én került sor Salzburgban egy kétnapos konferenciára, amelyen az osztrák nemzetiszocialisták mellett az NSDAP is részt vett. Az osztrák választási harc keretében Hitler szónoklataival is segítette az ausztriai bajtársakat. A Szudétavidéken az 1919 novemberében alakult – Hans Knirsch vezette – Német Nemzetiszocialista Munkáspárttal (DNSAP) alakítottak ki jó kapcsolatot. Ezen pártokkal együtt hozták létre a *Német Nyelvterület Államközi Nemzetiszocialista Kancelláriája* elnevezésű szervezetet, amelyhez csatlakozott még a Nürnbergben, Julius Streicher vezetésével működő Német-Szocialista Párt is.

Ehelyt említhetjük meg, hogy nem csupán német, hanem magyar szervezetekkel is sikerült jó kapcsolatokat kialakítani. Ennek során dr. Scheubner-Richter, a Führer külpolitikai tanácsadója Magyarországra utazott, ahol a Magyar Honvédség egyes tiszti csoportjaival és a Gömbös Gyula szervezte egyéb politikai csoportokkal tárgyalt. Ennek köszönhetően az elsők között juttatott adományt az NSDAP-nek – Ulain Ferencen keresztül – az Ébredő Magyarok Egyesülete.

A nemzetközi kapcsolatok kiépítése mellett, jelentős sikerként könyvelhető el a párt sajtójának megjelenése. 1920 decemberében a Völkischer Beobachter a csőd szélére került. Az NSDAP vezetése december 16-án úgy döntött, hogy minden követ megmozgat, hogy a megvásárláshoz szükséges összeget előteremtsék. Másnap ez az összeg rendelkezésre állt. Az adakozók között volt von Epp tábornok, végül Anton Drexler 100 ezer márka kölcsönt vett fel, hogy a hiányzó összeget kipótolja. Így még ezen a napon a patinás újság az NSDAP tulajdonába került.

A megnövekedett propaganda lehetősége hamarosan a párt létszámában is megmutatkozott. Ez ösztönözte a Führert arra, hogy az addig a gyűlések színhelyéül szolgáló Udvari Sörház helyett, a jóval nagyobb befogadó képességű Krone cirkuszba hirdessenek nagygyűlést. Bár ez eleinte némileg kockázatosnak látszott, mert a félig üres terem rossz propagandának minősült volna, ahogy a Führer is céloz erre a Mein Kampfban, de az aggodalom felesleges volt, mert a hatalmas helység zsúfolásig megtelt és a Führer két és félórás előadása nagy sikert aratott. Innentől fogva rendszeresen tartott a párt nagygyűlést a Krone cirkuszban. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy a párt jelentősége megnövekedett, aminek köszönhetően Hitleréket fogadta Kahr miniszterelnök, aki bár nyilvánvalóan nem azonosult az NSDAP céljaival, de további terveiben számolt velük.

1921 nyarán egy pártvezetésen belüli vita során az addigi pártelnök, Anton Drexler visszavonult és helyét Adolf Hitler foglalta el, a nemzetiszocialista alapelvnek, a *Führerprinzip*-nek megfelelően teljhatalommal. A párt második embere Oskar Körner lett, Drexler pedig az „örökös tiszteletbeli elnök” címét kapta. 1921. augusztus 3-án megalapították a rendezvények zavartalan lebonyolítását biztosító Véd- és Propaganda Osztagot, amelynek vezetésével Hans Ulrich Klintsch hadnagyot bízták meg. A rendfenntartó alakulat első megmérettetésére 1921. november 4-én került sor, amikor a Führer értesítést kapott, miszerint az e napon az Udvari Sörházban tartandó gyűlésüket vörös provokátorok szét kívánják verni. Az idő rövidségére való tekintettel csupán egy 46 főből álló rendfenntartó állt rendelkezésre, de a valóban bekövetkező támadást a jelentős túlerő ellenére véres harcban verték vissza. Ezen ütközet után vette fel az alakulat a *Sturmabteilung* (SA) nevet. (A mai véleményformálók mély gyűlölettel kezelik a nemzetiszocialisták „félkatonai” alakulatait, figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy a vörösök még 1920 februármárciusában létrehozták a maguk „munkásszázadainak” első alakulatait, amelyek aztán valóban egész városokat tartottak terror alatt.)

Az SA első komolyabb feladatát az 1922. október 14-15-én Koburgban megrendezett Német Nap hozta magával. Ezen alkalommal a helyi nemzeti pártok tartottak egy közös nagygyűlést, amelyre meghívást kapott az NSDAP is. 800 főnyi SA indult útnak egy bérelt vonaton abba a városba, amelynek utcáit a fent említett módon ▶

▶ vörös alakulatok uralták. Amikor az NSDAP és az SA vonata megérkezett Koburgba, a Német Nap szervezőinek küldöttsége várta őket az állomáson egy, a vörösökkel aláírt megállapodással, amelynek értelmében azt kérték, hogy az SA, zászlóik kibontása nélkül, vonuljon végig a kisváros utcáin. Hitlert a megállapodás felháborította és parancsot adott, hogy a megállapodást semmibe véve, kibontott zászlókkal, zeneszó mellett vonuljanak be a városba. A menetet a vörösök mindvégig provokálták, de az SA-legények fegyelmezettségének köszönhetően az összecsapás még egy ideig elmaradt. Amikor a marxisták végül kövekkel kezdték hajigálni a német hazafiakat, akkor az SA parancsot kapott az ellenállásra és a provokáló vörösöket elűzték. Az éjszaka és a rákövetkező nap összecsapásaiban végleg letörték a vörösök koburgi uralmát.

1923 őszére mind az NSDAP, mind az SA megerősödve, önbizalmukban megnövekedve várhatták a Führer parancsát a berlini kormány megdöntésére.

A sörpuccs

A hatalomátvétel előkészületei már 1923 elején megkezdődtek. Február elején Röhm kezdeményezésére az SA-ból, a Reichsflagge és az Oberland Szövetség egységeiből és más bajor fegyveres alakulatokból létrejött a Hazafias Harci Szövetségek Munkaközössége, amelynek katonai vezetője Hermann Kriebel ezredes lett. Összevonták a müncheni SA alakulatokat is, vezetőjük előbb Wilhelm Brückner, majd Hermann Göring lett. Az 1923. szeptember 1-2-án Nürnbergben megtartott Német Napon létrejött a Német Harci Szövetség nevű szervezet, amelyhez az imént említett csoport mellett, maga az NSDAP is csatlakozott. Ennek vezetője Luddendorf lett.

A katonai előkészületekkel párhuzamosan a politikai egység megteremtése is megindult és nem csupán Németországban. 1923 elején az NSDAP pénzügyi és külpolitikai tanácsadója, Max Erwin von Scheubner-Richter Budapestre utazott és ott Gömbösékkel tárgyalt. A tervek szerint Németország mellett, az ottani eseményekkel egyidejűleg Magyarországon is hatalomátvételre tesznek kísérletet. Erre majd a későbbiekben kitérünk.

Bajorországban az NSDAP megállapodást kötött az Albrecht von Graefe vezette Német Népi Szabadságparttal és ennek köszönhetően létrejött a Népi Szociális Blokk elnevezésű tömörülés. A bajor politikai vezetéssel – amely 1923 nyarától szintén a berlini kormány megdöntésén gondolkodott – már nehezebb volt megegyezni. 1923. április 12-én a lipcsei állambíróság elmarasztaló ítéletet hozott Dietrich Eckhart ellen, egy megjelent cikkével kapcsolatban. Az ítélet alapja a korábbiakban már említett „köztársasági törvény" volt. Másnap a Führer ultimátumot intézett Knilling bajor miniszterelnökhöz, amelyben a törvény hatályon kívül helyezését követelte Bajorországban. Knilling elutasította ezt, ami nem lepte meg Hitlert. Ezzel pont a bajor vezetés tehetetlenségét kívánta bizonyítani, mivel azt megelőzően a bajor kormány is ellenérzését nyilvánította ki a szóban forgó törvénnyel kapcsolatban.

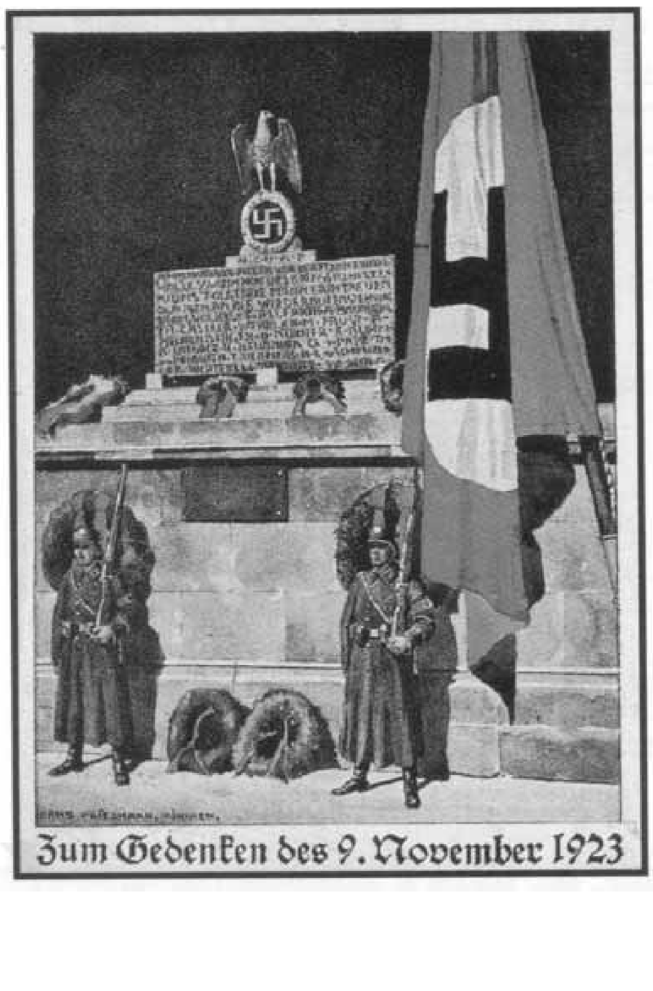
A Stresemann által is képviselt „teljesítési politika" azonban lépésre ösztönözte végül a bajor vezetést is. 1923. szeptember 26-án a nehéz gazdasági helyzetet és a feszült politikai légkört indokul hozva, rendkívüli állapotot rendeltek Bajorországban, Knilling miniszterelnök pedig átruházta a végrehajtó hatalmat Kahr bajor elnökre. Hatályon kívül helyezték a „köztársasági törvényt", ugyanakkor betiltották az NSDAP 14 tervbe vett nagygyűlését. Ennek célja az volt, hogy úgymond „helyükre tegyék" a nemzetiszocialistákat. Ugyanakkor egy gesztust is nyújtottak feléjük, mert amikor a birodalmi kormány követelte, hogy tiltsák be a Völkischer Beobachter egyik számát, az abban megjelenő, egy a Reichswehrt bíráló cikk miatt, akkor azt kereken megtagadták. Kahr ugyanis további terveiben számolt az NSDAP támogatásával.

Szeptember 26-án – a bajor kormánnyal egyidejűleg – a birodalmi kormány is elrendelte a rendkívüli állapotot Németország egész területén. A Reichswehr ellenlépéseket tett a szászországi és a thüringiai vörös uralom ellen, ugyanakkor a bajor előkészületek ellen is felléptek. Hindenburg levelet küldött a nemzetiszocialistáknak, amelyben a puccskísérlet feladására kérte őket. Ezt Hitler és Luddendorf elutasította. Hasonló üzenetet kapott Kahr is, aki szintén nemet mondott rá. Erre válaszul október 20-án a berlini kormány felmentette a tisztségéből a Reichswehr bajorországi parancsnokát, a Kahr hívének számító Lossow tábornokot. Kahr megtagadta az utasítást és Lossow-nak a hadsereg országos parancsnoka címet adományozta. Az elkövetkező napokban Kahr, Lossow és a bajor rendőrség parancsnoka, Hans von Seisser ezredes megkezdte a puccs előkészítését. Hitlert Luddendorf kérésére sem vonták be tanácskozásaikba, ami végül halogatásba torkollott. Ennek okaként a Reichswehr sikeres szászországi és türingiai fellépését, valamint a birodalmi kormány ismételt jobbratolódását (a szociáldemokratata miniszterek távoztak a birodalmi kormányból) jelölhetjük meg.

Míg a bajor vezetés habozott, Hitler lépett. Október 30-án a Krone cirkuszban tartott nagygyűlésen bejelentette a célt: „Menetelés *Berlinbe!*" A példa természetesen a Duce 1922 októberi Rómába vonulása volt. A puccs közvetlen előkészítése részeként első lépésben titkos találkozó jött létre Hitler és Seisser rendőrfőnök között. A Führer igyekezett meggyőzni Seissert, hogy az ingadozó Kahr helyett támogassa Luddendorfot és a nemzetiszocialistákat. A rendőrfőnök azonban elutasította a Führer ajánlatát. Hasonlóképpen járt el Lossow is.

Hitler ekkor önálló lépésekre szánta el magát. Az első terv szerint a Kahr tervezte államcsínyben is részt vállaló Rupprecht koronaherceget tartóztatták volna le a november 4-i ünnepségen, hogy aztán őt meggyőzve együtt vonuljanak Berlin ellen. Ezt a tervet azonban rövid úton elvetették. Született egy másik terv is, amelynek időpontja november 11-e lett volna. Ekkor a Harci Szövetség emberei megszállták volna a fontosabb bajor városok pályaudvarait, telefonközpontjait és közüzemeit, majd letartóztatták volna a kommunista és szociáldemokrata pártvezetőket. Végül ez sem valósult meg, mert a Führer tudomást szerzett arról, hogy november 9-ére Kahr a müncheni Bürgerbräukellerbe hívja a bajor hazafias szervezetek vezetőit megbeszélésre. Erre – nem sokkal az esemény előtt – a Führer is meghívást kapott. Hitler november 8-án éjjel meggyőzte társait, hogy ez a legalkalmasabb pillanat.

November 9-én este 8 óra körül érkezett a Führer a Bürgerbräukeller elé, ahol a terem már zsúfolásig megtelt. Hamarosan az SA teherautói is megérkeztek, majd az SA-legények lefegyverezték a kirendelt rendőröket. Hitler fellépett egy asztalra és miután a pisztolyából leadott egy figyelemfelkeltő lövést, kijelentette: „Uraim, *a nemzeti forradalom kitört!*" Kahrt, Lossow-t és Seissert egy szomszédos terembe kísérték, ahol némi ellenkezés után beadták derekukat. Megkezdődtek a tárgyalások az új birodalmi kormány megalakításáról, Kahr továbbra is Bajoroszág vezetője maradt, Lossow lett volna a birodalmi hadügyminiszter, Seisser a rendőrminiszter, Pöhner a bajor miniszterelnök, a birodalom politikai vezetését pedig Hitler vette volna a kezébe. Luddendorfra a hadsereg főparancsnoki tiszte és a Berlinbe menetelés vezetése hárult.

Azonban mihelyt Kahrék eltávoztak, rögtön megszegték ígéretüket és utasították a Reichswehrt és a rendőri szerveket az ellenállásra, alapjaiban meghiúsítva ezzel a weimari állam megdöntésének sikerességét.

Másnap, amint Hitler tudomást szerzett Kahrék árulásáról, úgy döntött, mozgósítja az NSDAP híveit és Luddendorffal együtt az élükre állva, kényszerítik Kahrékat ígéretük teljesítésére. Bíztak abban, hogy a szembenálló rendfenntartó erők a nemzeti hősként tisztelt Luddendorf miatt nem tanúsítanak ellenállást. Ez így is volt, egészen addig, amíg a menetelő nemzetiszocialisták a Feldherrnhalle épülete elé nem értek. Ekkor sortűz dördült tizennégy nemzetiszocialista bajtárs – köztük a párt második embere Oskar Körner, és a fontos feladatokat is magára vállaló, a Führer mellett vonuló dr. Scheubner-Richter – halálát okozva (további két nemzetiszocialista más helyszínen vesztette életét). Sokan szereztek sebesülést, köztük igen súlyosan – Hermann Göring. A menet felbomlott, majd egy óra múlva, az Ernst Röhm és Heinrich Himmler által vezetett 400 fegyveres – amely a hadügyminisztériumot foglalta el – is megadta magát. Az államcsínykísérlet elbukott.

A Führert ötéves börtönbüntetésre ítélték, amelyből kilenc hónapot töltött le a landsbergi várfogházban. Ez idő alatt írta meg a német nemzetiszocialista világnézet alapvetését tartalmazó könyvét, a Mein Kampfot, amelyet az elhunyt mártírok emlékének ajánlott. Az NSDAP-t feloszlatták, majd miután a Führer visszanyerte szabadságát, újra megalapították, hogy azután taktikát váltva, 1933. január 30-án átvegyék a birodalom irányítását, megkezdve a német nép történelmének legfényesebb korszakát.

A magyar kapcsolat

Az előzőekben már szóba került, hogy a tervezett események nem csupán Németországot érintik, hanem Magyarországot is. Ennek rövid – és szintén kudarccal végződő – történetének rövid összefoglalásáról is essen szó. 1923. január 26-án Ulain Ferenc Münchenbe utazott, ahol tárgyalt a Führerrel. Ennek eredményeképpen dr. Scheubner-Richter megalapította az Ostra AG elnevezésű kereskedelmi vállalatot, amelynek feladatául az NSDAP pénzügyeinek rendbetételét tűzték ki. A cég magyar kiviteli engedélyek megszerzése révén kívánt nyereségre szert tenni. Ennek elősegítésére utazott Budapestre Friedrich Döhmel bajor diplomata – róla kapta a magyarországi puccs az elnevezését: Döhmel-puccs – és tárgyalt az Ulain Ferenc, Bobula Títusz és Szemere Béla vezette csoporttal (a háttérben természetesen Gömbös állt) a magyarországi hatalomátvételről. Három tervezetben állapodtak meg: a „kormánytervezet" egy Gömbös Gyula vezette kormányról szólt, a „megszállási tervezet" Budapest elfoglalását tűzte ki célul, míg a „szerződéstervezet" egy együttműködést jelentett Gömbös és Hitler között.

1923 novemberében Ulain Ferenc ismét Bajorországba utazott, azonban a határon letartóztatták, így a magyarországi tervek meghiúsultak. 1924 januárjában Ulain Ferencet, Bobula Títuszt és Szemere Bélát 1 hónap és 14 nap államfogházra ítélték.

A feldherrnhallei események utóélete

A Harmadik Birodalom fennállása alatt a Feldherrnhalle mártírjait mindvégig kultikus tisztelettel emlegették, a túlélő nemzetiszocialista bajtársakat az Altekämpfer (Öregharcos) megtisztelő cím illette meg, míg az elhunytak iránti megbecsülést a Feldherrnhalle előtt álló állandó SS-őrség jelezte. Számos harci alakulat is viselte a Feldherrnhalle nevet, kezdetben az SA egyik egysége, majd a Wehrmacht egyik alakulata. A Feldherrnhalle páncélgránátos hadosztály Budapest védelmében is részt vett, így nekünk magyar hungaristáknak már csak ezért sem szabad megfeledkeznünk sem erről az alakulatról, sem az elnevezésük okául szolgáló eseményről és az ott életüket áldozó nemzetiszocialista mártírokról. E szellemben álljon itt e mártírok neve:

Felix Alfarth, Andreas Bauriedl, Theodor Casella, Wilhelm Ehrlich, Martin Faust, Anton Hechenberger, Oskar Körner, Karl Kuhn, Karl Laforce, Kurt Neubauer, Claus von Pape, Theodor von der Pfordten, Johann Rickmers, dr. Max Erwin von Scheubner-Richter, Lorenz Stransky, Wilhelm Wolf

A POTSDAMI MAHLER-PER

Az első nap (2008. október 8.)

(Ez a beszámoló nem a nap eseményeinek bírósági értékelése, hanem spontán irodalmi beszámoló, amelyet nem jogászok készítettek. Horst Mahler nem adott megbízást erre a beszámolóra, és ez nem jogi megfontolás céljából készült. Ez a tárgyalás első napjának egy laikus által végzett összefoglalása, úgy, ahogyan ezt az első napot a tárgyalóteremnek a hallgatóság számára fenntartott részéből látták, hallották és értették. A szerk.)

Horst Mahler ügyvéd 2008. október 8-án a Potsdami Kerületi Bíróság előtt megjelent, mint vádlott. Vádlottként korábban már több alkalommal megjelent e Bíróság előtt, mindig, mint állítólagos „holocaust-tagadó", a zsidók emberi méltóságának befeketítője, és mint aki megvetést tanúsít a jelenlegi német kormány és annak szervei iránt.

Az ellene emelt vádakat nemrég elejtette egy másik jogi fórum a törvény által megszabott elévülési idő meghaladása címén. Ám a Potsdami Kerületi Bíróság más véleményen volt. Úgy döntött, hogy folytatja a „jogi guru" ellen abbahagyott bűnvádi eljárást.

A hivatalos kötélhúzás jól mutatja az egység hiányának növekedését a német jogrendszeren belül a Büntető Törvénykönyv 130.§-ával kapcsolatban, amely „a tömegek lázításával" és a „holocaust tagadásával" kapcsolatos. Legitim módon megrendezhetők-e, vagy sem az ilyen perek?

A tárgyalóteremnek a hallgatóság számára szolgáló részét 38 főből álló közönség töltötte meg. A hallgatóság soraiban több újságíró és a Berlin-Brandenburg Rádiótársaság rendszerének riporterei is helyet foglaltak. A hallgatóság zömét Horst Mahler követői, illetve szimpatizánsai, továbbá az eljárás politikai jelentősége iránt érdeklődő személyek alkották. Ez is a „lázítással" és a „holocaust-tagadással" kapcsolatos 130.§ alá tartozó per volt.

Az eljárás legelején Mahler bizonyos elégtétellel említette meg a viszályt Berlin és Brandenburg bíróságai között, ami oly nyilvánvaló az ő esetében. A legújabb perben Cottbus főügyésze, Caecilia Kramer-Krahforst megdicsérte őt tisztességes magatartása miatt és kifejezte az iránta való tiszteletét.

Itt, Potsdamban egy olyan per tanúi vagyunk, amelyet a bírói testület nagy része megpróbált elkerülni.

Azért nem akarták folytatni a pert, mert attól féltek, hogy Mahler arra fogja felhasználni azt, hogy a tárgyalóteremből terjessze jogi elméleteit és radikális nézeteit.

Ha lehetővé teszik, hogy a hallgatóság meghallgassa nézeteit, akkor ez azt jelenti, hogy a közvélemény még egyszer befolyása alá kerül az ő eszméinek, mégpedig a hazai és globális gazdasági válság idején, amiről számos ember úgy hiszi, hogy azt a zsidók okozták. A bírói testület nagy része Mahlerről inkább teljesen hallgatna.

Azért akarják abbahagyni ezt a pert, mivel a per teljes lefolytatása nagyobb politikai kárt okozna az uralmon lévő elitnek, mint amit Mahler nézeteinek terjesztése eddig okozott.

A bírói testület e része nyilvánvalóan vereséget szenvedett, aminek az lett a következménye, hogy Mahler most nagyobb pódiumról terjesztheti nézetei, mint valaha.

A Mahler ellen most eljáró, diadalmaskodó jogászok klikkjének az a célja, hogy Mahlert elítéljék, és sok évre bebörtönözzék, hogy ezzel „kivonják a forgalomból".

Ezek a jogászok azt is remélik, hogy hasznot húznak a hivatalos kormányzati tabukat megsérteni merészelő „eretnekek" elleni intellektuális terror folytatásából is.

Remélik, hogy Mahler elítélése és az „intellektuális terrorista", ill. „a jobboldal intellektuális vezére" útjának eltorlaszolása Németországban oly súlyos csapást fog mérni a jobboldalra, amelyből az sohasem fog felépülni.

Ennek elérése érdekében készek megkockáztatni egy további per veszélyeit, még a válság idején is…

Öt bíró ül a bírói pulpituson, három hivatásos és két laikus bíró.

A két ügyész csaknem egy órán át olvasta fel a sok kérdésre kiterjedő, kimerítő vádiratot.

A per első napján a fővádló nem ismertette, hogy milyen büntetést kér. Így nem tudjuk, hogy a vád hány évre kívánja bebörtönöztetni Mahlert. A média arra számít, hogy az ítélet 15 éves szabadságvesztés lesz…

Mahlert azzal vádolják, hogy írásait az Internet segítségével világszerte terjeszti, továbbá „gyűlöletet keltett" a zsidók és a német lakosság más rétegei ellen. Ezeket az írásokat egyenként felsorolták, a postázás dátumával és a címzettek nevével együtt.

Ritka kiváltság volt hallani, hogy őt a Bíróság mint jogi professzort szólította meg.

Mahler tételeit röviden, világos gondolkodással és folyamatosan adta elő, és előadása során mindig tartotta a fonalat. Sohasem tért el a tervezett előadásától – ez valóban ragyogó volt! Mahler beszéde megragadta és elbűvölte hallgatóságát. Még a legbonyolultabb jogi részleteket is sikerült világosan és szakszerűen kifejtenie, úgy, hogy még a laikusok is könnyen meg tudják érteni. Nagyon kevesen rendelkeznek ezzel az adománnyal.

Nyílt és őszinte szavait szívből megtapsolták, de a bírák természetesen némák és érzéketlenek maradtak. Az öt kiválasztott bíró képtelen volt megérteni, amit mondott, vagy eltökélték magukat, hogy nem értik meg, avagy pusztán politikai okok miatt nem volt számukra engedélyezve, hogy megértsék.

A napi sajtó is a maga hajlíthatatlanul „politikailag korrekt" módján számol be a tárgyalásról. A „német egységes sajtó" különböző újságaiban ilyen nyitó kijelentések olvashatók: „Horst Mahler, a szélsőséges jobboldali, a Német Nacionalista Párt egykori ügyvédje a holocaust szemtanúit 'nevetségesnek' nevezte, és önmagát rasszistaként jellemezte."

Ez természetesen a legjobb esetben is csak féligazság, amiről napjaink újságírói úgy tudósítanak, hogy az olvasó, aki nem ismeri Mahlert és az elferdült tudósítás technikáját, valószínűleg azt hiszi, hogy Mahler megbolondult, ha a „holocaust" szemtanúit „nevetségesnek" jellemzi.

De a Német Szövetségi Köztársaság elferdült sajtója mindig így dolgozik, így hát miért várnánk mást tőle?

Az igazság az, hogy Mahler NEM minősített kategorikusan minden Auschwitz-i tanút „nevetségesnek", ahogy a szolgalelkű német sajtó el szeretné hitetni velünk.

A tényleges megjegyzése az volt, hogy a hírhedt nürnbergi kirakatperekben, amelyekben – mint köztudott – számos németet halálra ítéltek, az Auschwitz-i koncentrációs tábor több foglyát tanúként hallgatták ki.

A tanúvallomásuk célja természetesen a német vezetők bűnössé nyilvánítása volt.

A védelem keresztkérdései során ezek a tanúk olyan mértékben ellentmondtak önmaguknak és egymásnak, hogy ellentmondásmentes, átfogó megállapítást az Auschwitz-i eseményekről nem lehetett tenni.

EZEK a tanúvallomások és a nürnbergi tanúk EZEN ellentmondásai voltak abszurdak, logikátlanok.

Maga a Szövetségesek Törvényszéke számos esetben kijelentette, hogy ez vagy az a tanúvallomás nem használható fel, nyilvánvaló képtelensége és logikátlansága miatt.

Ezeket a hamis tanúvallomásokat jellemezte Mahler „nevetségesnek", bizonyára nem minden túlélő minden tanúvallomását, és ez nagyon nagy különbség.

Azon beszámolóval kapcsolatban, hogy Mahler önmagát „rasszistának" nevezte, a következőket kell világossá tenni.

Mit jelent pontosan a 'rasszista' szó?

Mahler számára ennek pozitív kicsengése van.

Megkísérli megvédeni Németországot az idegenek túlsúlyától és az etnikai ötvöződéstől. Abban az értelemben „német rasszista", hogy meg akarja őrizni és védeni a német fajt, ami legitim és kívánatos cél. Éppen olyan könnyen nevezhető „a haza őrzőjének és védelmezőjének".

Képmutató álemberbarátok elkerülhetetlenül megütköznek a 'rasszista' szó miatt, de minden európai, aki szereti a népét és a hazáját, rasszista pozitív értelemben. Ez normális és természetes dolog. Mindenkit, aki ellenzi az etnikai ötvöződést, és pártolja a német jelleg és német természet védelmezését, megtámadnak, mint „rasszistát".

A világon a leginkább rasszista emberek a zsidók, akik nem engedélyeznek etnikai ötvöződést. A „jó emberek" természetesen ezt nem ismerik el.

Tény az, hogy a zsidók szélsőséges módon rasszisták, míg a németeknek nem engedik meg, hogy rasszisták legyenek.

Mind közül a legerősebb érv ez: a rasszizmus legrosszabb formája a multikulturalizmus, akár nem ismerték még fel ezt a baloldalon, akár nem hajlandók azt elismerni. Ha a multikulturalizmus továbbra is a jelenlegi pályán halad, 50 éven belül azok leszünk, amiknek a „jó emberek" szánnak minket: afro-arab-ázsiai ötvöződött néppé válunk.

Tehát a multikulturalizmus a legbűnösebb rasszizmus, mert az a faj gyökeres megsemmisítését jelenti! A törvények megtiltják nekünk németeknek, hogy önmagunkat megvédjük a megsemmisítésünktől! Nehéz elképzelni nagyobb képtelenséget, mint ezt a politikát.

Mahler, a zsidók és a plutokrácia uralma

Mahler a Bírósághoz intézett beszédében megemlítette minden tettének okát: arra vágyik, hogy megszabadítsa Németországot azoktól a hazugságoktól, amelyek alapján rabbá tették, valamint felszabadítsa hazáját az ellenséges hatalmaktól, amelyek törvénytelenül megszállva tartják számos nemzedéken át, és uralkodnak felette.

Mahler ezt mondta: **„A Német birodalom lefegyverezése nem volt egyéb, mint szükséges feltétel annak a célnak a megvalósításához, hogy Németországot tartósan leigázzák és megszállva tartsák. Az ellenség által kívánt cél, a német nép megsemmisítése még akkor sem volt teljes, amikor a második világháborút követően több millió németet gyilkoltak meg.**

A háború folytatódott a pszichológiai hadviselés formájában a Wehrmacht feltétel nélküli fegyverletétele után… Azután ellenségeink rátértek 'a német nép kulturális és intellektuális megsemmisítésére'."

Horst Mahler megkísérli közismertté tenni ezt a kulturális népirtást és szembeszegül vele, megpróbálja megvédeni Németországot ellenségeinknek ettől a teljesen könyörtelen agresszív aktusától: a kulturális és intellektuális megsemmisítéstől.

Nem képes megérteni, hogy a Német Szövetségi Köztársaság ezt megtilthatja. Valójában szeretné tudni, hogy miképpen vádolhatják bármilyen bűnnel.

Ezt követően kifejtette kedvenc filozófusának, Hegelnek a filozófiáját, és egy órányi bevezetést adott a hegeliánus filozófiába. Hivatkozott Kant, Fichte és Herder filozófiai nézeteire is, és többször idézett XVI. Benedek pápától.

Megkapóan idézte a Pápa írásaiból azt, hogy a demokrácia az emberi létnek egyáltalán nem a legjobb és legmagasabb szintje.

Majd rátért Németország jelenlegi helyzetének magyarázatára, és ezt mondta: **„Az individualizmus a saját sírjába süllyed."**

Önző emberek helyett Németországnak olyan erkölcsi személyiségekre van szüksége, akik önmagukat a szerves társadalmi egész részeinek látják és, akik felelősséget éreznek a nemzetért, és ennek az elvnek megfelelően cselekednek: **„a közjó megelőzi az egyén vágyait".**

„Időtlen idők óta ez az elv vezérelte a német nép lelkét, szokásait és nemzeti jellegünket. Az etnikai perszonalizmus korszaka a német nemzet felemelkedésével kezdődött 1933-ban a nemzetiszocializmus alatt.

A német nemzet lelkileg egyesülve elég nagy és erős volt ahhoz, hogy lerázza a kamatrabszolgaság igáját és vállalja a világméretű Mammon-ellenes forradalom vezetését. ▶

▶ **Az individualizmus otthonában – Nagy-Britanniában, Franciaországban és az USA-ban – a nemzetiszocializmus példája folytán halálos fenyegetés volt a liberalizmus és a dolgok régi rendje számára.**

E veszély láttán a régi rend hatalmai plutokrata vezetőik alatt – még ha egyik a másiknak ellensége volt is – összeesküdtek a Birodalom legyőzésére. Eltökéltek voltak abban, hogy mindörökre száműzik a Birodalmat a világ színpadáról."

Ezután Mahler a Bíróság számára ismertette „a feltámasztott nemzetiszocializmust", amelynek megvalósítására törekszik.

A hirtelen figyelmessé váló bírák rángatózó arccal, elképedve hallgattak. Közülük egyesek az arcukat törölgették, mások görnyedten ültek a székükön. Láthatóan kellemetlen volt a számukra ilyen előadást hallgatni. Mindazonáltal nem szakították félbe.

Ahogy elkerülhetetlenül tenni szokta, Mahler ismét megtört egy hatalmas tabut. **Vette magának azt a bátorságot, hogy a nemzetiszocializmust, mint normális, természetes és kívánatos kormányzási rendszert jellemezte.**

Noha e tájékozatlan és politikailag satnya funkcionáriusok számára a bírói emelvényen ez kényelmetlen volt, Mahler a maga lelkes, feszélyezetlen módján folytatta. Majd rátért kedvenc témájára, a zsidókra.

Megpróbálta eloszlatni azt a benyomást, hogy „zsidó-gyűlölő", ami természetesen fő bűn, illetve „bűncselekmény", amiért elítélhető.

Azt mondta, hogy a Bíróság feltételezéseivel szemben az ellenkezője igaz**: „Nem kívánom meggyilkolni a zsidókat!"**

Szemrehányást tett a bíráknak és az ügyésznek azért, hogy részlegesen és válogatva olvassák az írásait. Rámutatott, hogy a bírák önkényesen kiemeltek szövegrészleteket az összefüggésből, összegyűjtötték azokat, és a saját alkotásukat „alkotmányellenesnek" nevezték.

Felszólította a bírákat, hogy olvassák el a teljes szöveget, azzal a szándékkal, hogy ténylegesen meg is akarják érteni azt.

Rámutatott, hogy még mindig engedélyezve van számunkra, hogy olvassuk a Bibliát és a Talmudot, anélkül, hogy félnünk kellene attól, hogy bűnvádi eljárást indítanak ellenünk, noha ez nagyon nem tetszik a zsidóknak.

Majd több rendkívül zsidóellenes idézetet olvasott fel a Bibliából, a Talmudból, sőt olyan zsidó szerzőktől is, mint Baruch Spinoza és Martin Buber. Majdnem teljes órát szentelt a „zsidók és a zsidók iránti gyűlölet" témájának.

Láthatóan nagy erőfeszítést fordított arra, hogy meggyőzze a bírákat tételeinek történelmi korrektségéről: kifejtette és megvilágosította megjegyzéseit, tételről tételre. Felesleges mondani, hogy ez hiábavaló erőfeszítés volt.

Mahler ismételten előadta közismert elméleteit azzal kapcsolatosan, hogy **„a nemzetek egészséges reakciói arra irányulnak, hogy megvédjék magukat a zsidóktól".** Ezek a nézetek a világ népeinek a zsidókhoz való viszonyával és annak okával kapcsolatosak, így pl. azzal. hogy miért gyűlölte a zsidókat minden korban minden nép.

Miközben azt fejtegette, hogy „normális" és egészséges érzelem biztosítani a nemzeti életbemaradást, az egyik bíró már nem tudta magát türtőztetni. Hirtelen félbeszakította őt és azt mondta: **„Mahler úr, Ön egy másik világban él! Mi képtelenek vagyunk követni Önt!"**

A bíró azt mondta: teljesen helyénvaló, hogy a Német Szövetségi Köztársaság nem engedi meg, hogy egy párt bírálja a saját népét, megtámadja méltóságát és gyűlöletet szítson ellene. A bíró véleménye szerint Mahler éppen ebben tartott ki makacsul.

Mahler tagadta ezt. Ismételten azt mondta, hogy nem erről van szó, és őt folytonosan és szándékosan félreértelmezik. Azt állította, hogy a bírák nem hajlandók megfontolni a megjegyzéseit összefüggésükben és teljes egészükben.

Majd kifejtette, hogy a világ újra a szakadék szélén áll, utalva a pénzügyi és gazdasági válságra, amely az USA-ban 2008 októberében kezdődött. Rámutatott, hogy az egész világ gazdasági élete az összeomlás felé tart, és ez újra az emberiség ellenségei, vagyis a Mammon és a zsidó plutokrácia uralmának következménye.

A bíró újra kifakadt:

„Mahler úr, Ön tényleg egy másik világban él! Képtelenek vagyunk követni Önt! Itt semmiféle válság nincs, továbbá a Szövetségi Köztársaság nagyon stabil ország!"

A megjegyzés nevetést váltott ki a tárgyalóteremben.

„Nincsenek koncentrációs táborok a Német Szövetségi Köztársaságban."

Ezt követően Mahler kijelentette: lelkileg és érzelmileg fel van készülve arra, hogy eltűnik a rácsok mögött számos évig, esetleg egész hátralévő életére.

„Rajta, ítéljenek el engem, helyezzenek el egy koncentrációs táborban más politikai foglyokkal együtt" – mondta, majd nagy megindultsággal a hangjában így folytatta: **„Önök elítélhetnek feltétlenül letöltendő életfogytiglani szabadságvesztésre, de figyelmeztetem Önöket, nagy hibát fognak elkövetni, mivel egy napon felelősségre lesznek vonva!"**

A bíró, küszködve, hogy megőrizze hidegvérét, és láthatóan feszélyezve, hogy Mahler felöltötte a mártír szerepét és a 'koncentrációs tábor' kifejezést merte használni. A bíró megjegyezte:

„Mahler úr, hála Istennek, nincsenek koncentrációs táborok a Szövetségi Köztársaságban."

Rumpelstilzchen

Ezután a csúcsformában lévő Mahler elmondta Rumpelstilzchen történetét a Bíróságnak.

A bírák ismét láthatóan idegesek voltak. Tündérmese a bírósági teremben?! Mahler kifejtette a továbbiakban, hogy Rumpelstilzchen története miért jelentős és fontos Németország és az egész világ számára.

Ha a zsidókat néven nevezzük és leleplezzük gaztetteiket, amiket elkövettek évezredeken keresztül, akkor ők feltartóztathatók. Akkor képtelenek lesznek folytatni a világ kirablását, becsapását és kifosztását.

„Ki vállalkozik arra szándékosan, hogy kirabolják?" – kérdezte Mahler. **„Pontosan ezt az üzenetet kapjuk Rumpelstilzchen történetéből!"**

Rumpelstilzchennek, a gonosz törpének mindig sikerült a nevét titokban tartani a nyilvánosság előtt, mert ha a neve ismertté válik, elvesztette volna az erejét.

Rumpelstilzchen szertelenül táncolt a tűz körül, és így kiáltott fel: „Ó, mily jó, hogy senki sem tudja, hogy Rumpelstilzchennek hívnak!"

De azután jött valaki, aki egyszerűen néven nevezte. Rumpelstilzchen lelepleződött, és ez lett a végzete. Tehetetlen haragjában „felrobbant": eltűnt, és többé senki sem látta.

Mahler szerint a következtetés az, hogy a zsidók olyanok, mint Rumpelstilzchen, és ők is így fognak járni. **„Nekünk mindössze annyit kell tennünk, hogy néven kell nevezni őket. Nem kell tüzelni egyetlen golyóval sem rájuk, és egy hajszálat sem kell kitépni a fejükből. Vigyázni fognak magukra és békésen elhagyják a világot."**

[A tárgyalás hallgatósága megoszlott ezzel a témával kapcsolatban, amikor megvitatták a szünetben Mahler beszédét. Egyesek úgy vélték, hogy téved Mahler, amikor azt gondolja, hogy a zsidók önként abbahagynák a mesterkedéseiket. Azt mondták, hogy ez sohasem történik meg, és azt a következtetést vonták le, hogy Mahler álmodozó.]

A bíró gyorsan válaszolt: **„Ha azt hiszi, hogy meggyőzhet minket arról, hogy három meg három hat, akkor Ön sajnálatosan téved, Mahler úr!"**

Nevetés hangzott el a tárgyalóteremben; a bíró láthatóan ideges volt, amikor válaszolt Mahler beszédére. A bíró nyilvánvalóan ezt akarta mondani: „Ha azt hiszi, hogy meggyőzhet minket arról, hogy három meg három hét…", de nem vette észre a nyelvbotlást.

Ez a „freudi elszólás" kedvelt beszédtéma lett a szünetben.

A jelek szerint több tárgyalási nap lesz s ezek sora december közepéig is eltarthat. Ez különleges lehetőség, figyelembe véve Horst Mahler szónoki képességeit …

Az első tárgyalási nap délután 3 óra körül ért véget.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Mark Weber:

MUSSOLINI ÉS AZ ITÁLIAI FASIZMUS VÁLTOZÓ AMERIKAI SZEMLÉLETE

Benito Mussoliniről és fasiszta rendszeréről az amerikaiak olyan képet alkottak, amely jelentős mértékben a második világháborús propaganda terméke. A Duce-t a háború alatt ez a propaganda bohóckodó szájhősnek mutatta, és ez a kép nagyrészt érintetlenül maradt egészen a mai napig.

De ez nem volt mindig így. Az 1920-as és a korai 1930-as években Mussolinit és a fasiszta Itáliát általában jó szemmel nézték az USA-ban.

John P. Diggins, a kaliforniai Irvine-ban működő egyetem történész professzora 1972-es, „Mussolini and Fascism: the View from America" (Mussolini és a fasizmus Amerikából nézve) című tanulmányában megjegyzi:

„Bármilyen Mussolini hírneve ma, ő a Rómába való [fasiszta] bevonulástól [1922] kezdve az etiópiai háború kezdetéig [1935] megbecsült személyiség volt. Mussoliniben az amerikaiak különösen méltányoltak bizonyos olyan állandóan jelenlevő tulajdonságokat, amelyek alapján nemcsak a maga korában, hanem nagyobb történelmi távlatokban is 'nagy embernek' lehet őt minősíteni."

A Mussolini hatalmáról és tekintélyéről alkotott fogalom **„számos pontban közös az alkotmányunkat ihlető olyan emberekről alkotott fogalmainkkal, mint John Adams, Hamilton vagy Washington"** – írta 1923 novemberében a New York Times.

A korszak leginkább olvasott, 1930-ban csaknem 3 millió előfizetővel rendelkező magazinja, a The Saturday Evening számtalan olyan cikket tett közzé, amelyek Mussolinit és rendszerét dicsőítették.

Az USA olaszországi követe, Richard Washburn Child annyira el volt ragadtatva a Duce-től, hogy kezdeményezője volt Mussolini Önéletrajzának, amelynek létrejöttében nagy szerepet játszott, és amelyet 1928-ban a Charles Scribner's Sons kiadó tett közzé. Ugyanebben az évben ez folytatásos formában is megjelent a The Saturday Evening-ben.

Ennek előszavában a követ Mussolinit mint **„bölcs és humánus lényt"**, mint **„szuperállamférfit"** és mint **„maradandó politikai nagyságot"** magasztalta. A fasiszta Itáliában **„olyan öröm tapasztalható Mussolini vezetése alatt, amelyre nem számítottunk… Abszurdum azt mondani, hogy Olaszország a fegyelem terhe alatt szenved. Olaszországot az boldoggá teszi! Ez a győzelem!"** – írta Child.

A követ kifejtette: Mussolini **„… nemcsak arra volt képes, hogy egy csaknem általános követő tábort biztosítson és fenntartson magának, hanem egy új államot is épített, mégpedig egy új államelmélet alapján. Nemcsak az emberek életét tudta megváltoztatni, hanem megváltoztatta a gondolkodásukat, szívüket, szellemüket is. Nemcsak úr volt egy házban, hanem egy új házat is épített."**

Franklin Roosevelt elnök kifejezte csodálatát az olasz vezér iránt és szívélyes leveleket küldött neki. Roosevelt 1933-ban ezt nyilatkozta egy amerikai követnek írt levelében: **„… Nagyon érdekelt és mélységes benyomást gyakorolt rám az, amit ő teljesített, és a bizonyítottan tisztességes célja: Olaszország megújítása és az általános európai háború megelőzése."** Néhány héttel később egy másik levélben az elnök ezt írta: **„Igenis, bizalmasan közlöm Önnel, hogy nagyon szoros kapcsolatban állok a csodálatos olasz úrral."**

Mussolini rendszere különösen meleghangú dicséretben részesült az amerikai üzleti élet vezetői részéről. Diggins professzor 1972-es könyvében ezt írja (146–147. o.):

„Az üzleti élet vezető személyiségei kevés kivétellel szívből jövő lelkesedéssel reagáltak a fasizmusra. Kedvező szerkesztőségi cikkek voltak olvashatók olyan kiadványokban, mint a Barron's, Journal of Commerce and Commercial Bulletin, Commerce and Finance, Nation's Business (az USA Kereskedelmi Kamarájának orgánuma) és a tekintélyes Wall Street Journal. A sajtótól eltekintve a Wall Street 'Ki kicsoda' kiadványában szereplő üzleti hírességek is a csodálói közé tartoznak."

A Fortuna című, tekintélyes üzleti magazin 1932. májusi száma ezt írta: **„A gazdasági világválságban, amelyet a kormányok ingatagsága és bizonytalansága jellemez, Mussolini állva marad… Elénk állítja az erő és a központosított kormányzat erényét is, amely konfliktusmentesen tevékenykedik az egész nemzet érdekében."**

Az első világháború egykori katonájaként és egy hazaszeretetet hangoztató kormány fejeként nem meglepő, hogy Mussolini és nacionalista mozgalma sok amerikai veterán csodálatát is elnyerte. Alvin Ousley, a legnagyobb veterán csoport, az Amerikai Légió parancsnoka 1923-ban kijelentette:

„Ha valamikor arra szükség lesz, az Amerikai Légió készen áll megvédeni intézményeinket és eszményeinket éppen úgy, ahogyan a fasiszták az Itáliát fenyegető romboló erők ellen fellépnek… Ne felejtsük el, hogy a fasiszták azok Itáliának, mint az Amerikai Légió az USA-nak."

Az amerikai római katolikus sajtó szintén rokonszenvvel számolt be a fasiszta Itáliáról és vezetőiről, fellelkesülve a Mussolini és a Vatikán között kötött és 1929 februárjában aláírt Laterání Szerződéstől.

A Mussolini iránti amerikai magatartás akkor hidegült el egymástól jelentős mértékben, amikor Itália 1935–1936-ban katonailag leigázta Etiópiát. (Noha ugyanakkor bizonyos amerikaiak arra a képmutatásra mutattak rá, hogy miközben elítélik Itáliát imperialista ambícióiért, egyáltalán nem bírálják Nagy-Britanniát és Franciaországot a maguk sokkal nagyobb gyarmatbirodalmáért.)

Cole Porter egy 1934-es dallamának volt egy sora: „Ön a csúcs – Ön, Mussolini." Egy évvel később, tükrözve a változást, ezt a sort törölték.

Amikor Mussolini egyre szorosabban összekötötte népét a nemzetiszocialista Németországgal, Itália és vezetőjének képe az amerikai médiában jelentősen rosszabbodott. Mussolini és Hitler 1939 májusában megkötötte az olasz–német „acélpaktumot", majd 1940. június 10-én a Duce hadat üzent a Németország által már gyakorlatilag legyőzött Franciaországnak. Megszabva az általános amerikai szemléletet, Franklin Roosevelt elnök ekkor elítélte a „hátbatámadást".

Miután 1941. decemberében Itália végzetes módon hadat üzent az USA-nak, az amerikai újságok, magazinok, filmhíradók és játékfilmek a gúnyolódás és megvetés szakadatlan áradatát zúdították a fasiszta Itáliára és vezetőjére. Ez a politikai ágyútűz hathatósan alakította ki azt a Mussolini-képet, amely nagyrészt a mai napig fennmaradt.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://www.szittya.com

e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR

Felelős szerkesztő: GEDE TIBOR

Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS

Olvasószerkesztő: UNGVÁRI GYULA

A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

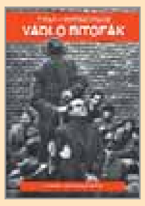
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft,
Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

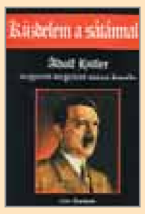
ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

FIALA FERENC–MARSCHALKÓ LAJOS
VÁDLÓ BITÓFÁK

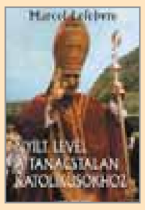
1946. március 12. Emlékezetes napja a magyar történelemnek: magyarokat akasztani gyűlt össze a gettó népe. A féktelen bosszú, és a tragédiájához vezető út megrázó története ez a kötet, melyben a bitófák igazságért kiáltanak Bárdossytól Szálasiig, minden „háborús bűnösnek” hazudott, igaztalanul legyilkolt magyarnak. A jól ismert szerzők a Nemzet valóságos lefejezését ismertetik az amerikai fogságtól a zsidó-kommunisták bitófájáig.
Kartonált, 309 oldal. Ára: 1800 Ft.

ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)

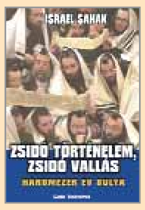
Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.
Ára: 3500 Ft.

Ksz. 47. MARCEL LEFEBVRE ÉRSEK
NYÍLT LEVÉL A TANÁCSTALAN KATOLIKUSOKHOZ

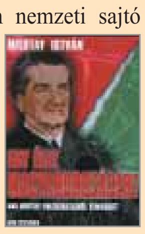
A híres francia érsek számos könyvben hívta fel a katolikusok figyelmét a Második Vatikáni Zsinat határozatainak szándékosan megtévesztő, a hívek lelki- és hitéletét súlyosan zavaró voltára. Ebben a könyvében is bátran szembeszáll a katolikus egyházba behatolt liberális tanokkal, amelyekkel a szabadkőművesség át akarja alakítani az Egyházat és a hívek vallási életét.
Kartonált. 211 oldal. Ár: 1350 Ft.

IZRAEL SAHAK ÚJ
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS
(Háromezer év súlya)

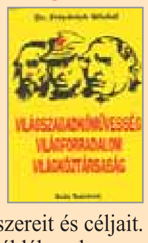
A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó” vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT

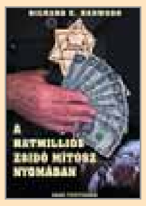
Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.
Ára: 1800 Ft

Ksz. 48. Dr. FRIEDRICH WICHTL
VILÁGSZABADKŐMŰVESSÉG, VILÁGFORRADALOM, VILÁGKÖZTÁRSASÁG

Az osztrák szerző valamennyi világnyelven megjelent könyve szabadkőműves forrásokra támaszkodva ismerteti e titkos társaság kialakulását, szimbólumait, felépítését, módszereit és céljait. Dokumentált történelmi példákon keresztül mutatja be a világ eseményeit formáló társaság tevékenységét a korai kezdetektől a húszas évekig, részletesen tárgyalja a szabadkőművesek szerepét az első világháború kirobbantásában és a kommunista mozgalomban, illetve forradalmakban.
Kartonált, 264 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN

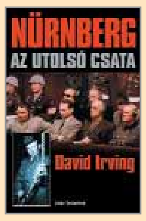
A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgépezet propagandaosztályának egyik máig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízekre szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeteg rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver.
Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

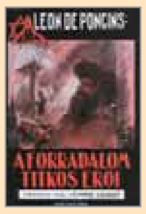
A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tettének és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.
Ára: 850 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

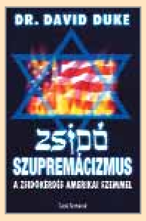
A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök” pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

LEON DE PONCINS:
A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG

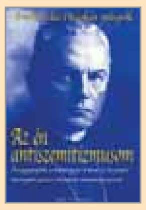
A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.
Ára: 1400 Ft

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

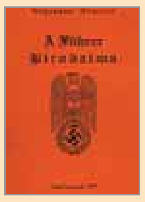
A világ legolvasottabb antícionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA

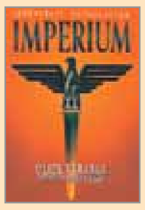
Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

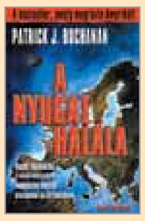
A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM
A történelem és a politika filozófiája

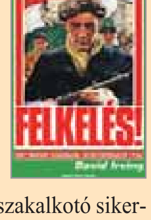
A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájáként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

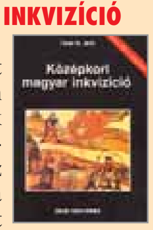
A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő katakliz-ma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

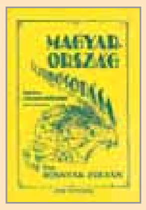
A szerző korunk legolvasottabb és legjobb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

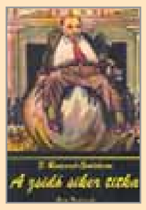
Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.
Ára: 2300 Ft

Ksz. 21. BOSNYÁK ZOLTÁN
MAGYARORSZÁG ELZSIDÓSODÁSA
(Kiegészítve Fővárosunk elzsidósodása című tanulmányával.)

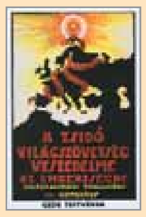
Ma, amikor Juda újabb kétmilliós nomád törzse bevándorlásáról és a hazai választások befolyásolásáról szól a nyílt titok, rendkívül tanulságos áttekinteni, hogy miként zsidósodott el hazánk és fővárosunk. A szerző a tények feltárásáért életével fizetett.
Kartonált, 223 oldal. Ár: 1600 Ft.

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM
A ZSIDÓ SIKER TITKA

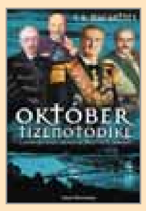
Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszatartó erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

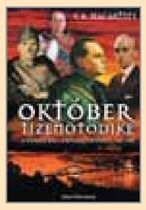
CHALDEUS SIMON
A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE

A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.
Ára: 1700 Ft

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

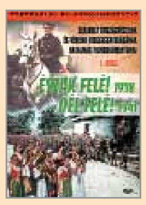

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrekttő” vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!

Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!

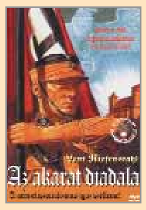
Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

Ksz. 8. TED PIKE
MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?

Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin népre minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról.
Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

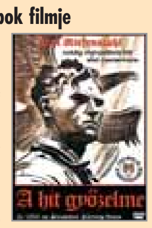
LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékoknak mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS ÚJ
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft.

A könyvek és videók megrendelhetők postai utánvétellel: **GEDE TESTVÉREK BT.** 1385 Bp. 62, Pf. 849. Tel.: (36-1) 349-4552. E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Szintén beszerezhetők személyesen a kiadó telephelyén: Budapest, XIII. ker., Hollán Ernő u. 37. (földszint), valamint kaphatók minden jobb nemzeti könyvterjesztőnél.